

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

โปรแกรมจำลองการทำงานของเครือข่ายคอมพิวเตอร์
PROGRAM SIMULATE COMPUTER NETWORK

โดย
นายปรุพท์ บุญปลาท
นางสาวพนิดา ชุนเฟื่อง

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 72246
วัน,เดือน,ปี..... 12 ส.ย. 2550

b. 11765665
i.....

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาวิศวกรรมสารสนเทศ
คณะวิศวกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PROGRAM SIMULATE COMPUTER NETWORK

BY
MR. PAROON BOONPASAT
MISS PANIDA SUNFUANG

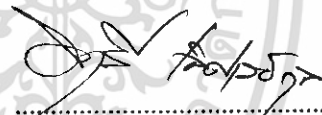
A PROJECT SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
BACHELOR IN DEPARTMENT OF INFORMATION ENGINEERING
FACULTY OF ENGINEERING
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2006

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อปริญญานิพนธ์ โปรแกรมจำลองการทำงานของเครือข่ายคอมพิวเตอร์
นักศึกษา นายปรุพห์ บุญปสาท รหัสนักศึกษา 46010434
นางสาวพนิดา ชุนเพ็อง รหัสนักศึกษา 46010488
อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ. มยุรี เลิศเวชกุล
ระดับการศึกษา ปริญญาตรีวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิศวกรรมสารสนเทศ
ภาควิชา วิศวกรรมสารสนเทศ
ปีการศึกษา 2549

ปริญญานิพนธ์นี้ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

(ผศ. มยุรี เลิศเวชกุล)

อาจารย์ที่ปรึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อปริญญานิพนธ์ โปรแกรมจำลองการทำงานของเครือข่ายคอมพิวเตอร์
นักศึกษา นายปรุพท์ บุญปสาท รหัสนักศึกษา 46010434
นางสาวพนิดา ชุนเฟื่อง รหัสนักศึกษา 46010488
อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.มยุรี เลิศเวชกุล
ระดับการศึกษา ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิศวกรรมสารสนเทศ
ภาควิชา วิศวกรรมสารสนเทศ
ปีการศึกษา 2549

บทคัดย่อ

ปัจจุบันนี้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเรา แต่การติดตั้งเครือข่ายนั้นยากที่จะเข้าใจ และอุปกรณ์ค่อนข้างแพงทำให้ขาดการฝึกหัดกับอุปกรณ์จริง หรือฝึกกับเครือข่ายจริง ผู้ที่ต้องการศึกษาเพื่อดูแลเครือข่ายจึงต้องฝึกหัดกับการ โปรแกรมจำลองเครือข่าย โดยโปรแกรมที่ถูกพัฒนาขึ้นสามารถใช้คำสั่งพื้นฐานของอุปกรณ์เครือข่ายได้ โดยผู้ใช้จะสร้างโครงสร้างเครือข่ายขึ้นด้วยโปรแกรมรูปภาพ และตั้งค่าเครือข่ายด้วยการพิมพ์คำสั่งในหน้าต่างรับคำสั่ง จากนั้นจึงทำการตรวจสอบเครือข่ายด้วยคำสั่งพื้นฐานอีกเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Project Title Program Simulate Computer Network
Student Mr. Paroon Boonpasat ID. 46010434
Miss Panida Sunfuang ID. 46010488
Advisor Asst.Prof. Mayuree Lertwatechakul
Graduate Level Bachelor Degree of Information Engineering
Department Information Engineering
Academic Year 2006

Abstract

Currently, computer network is an important infrastructure to support to day life. But network systems configuration is rather difficult to understand and the price of network's device is quite expensive, make it impractical to do the experiment on to real network devices, in the existing network. As to educate person to have network administrative ability, we need a network simulation program. We developed a network simulate program. That could simulate basic function of network devices such as hub, switch, bridge, routes and computer node. The user can use GUI (and command line interface), to construct a network topology and configure the network parameter. The user can test the network connectivity by using a set of common command.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ถูกลงไปได้ด้วยดี ด้วยความช่วยเหลือและคำแนะนำจากหลายท่านด้วยกัน ขอขอบพระคุณ ผศ.มยุรี เลิศเวชกุล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ที่ได้ให้การแนะนำและคอยให้ความช่วยเหลือในโครงการนี้ ขอขอบคุณ คุณพ่อ คุณแม่ที่คอยเป็นห่วงและคอยเป็นกำลังใจให้ตลอดการพัฒนาโครงการนี้ ขอขอบคุณคณาจารย์ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และยังเปิดโอกาสให้สอบถามเรื่องที่ติดขัด เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงาน โครงการนี้ ขอขอบคุณ ภาควิชาวิศวกรรมสารสนเทศที่ได้เพิ่มระยะเวลาและอำนวยความสะดวกให้แก่เรา ขอขอบคุณ อินเทอร์เน็ตที่มีทุกคำตอบของคำถาม เพื่อนร่วมห้องที่ไม่คิดว่าเมื่อก่อให้เกิดความรำคาญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา ตลอดจนอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้าที่
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญรูปภาพ	ช
สารบัญตาราง	ญ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ	1
1.4 ขั้นตอนของการทำโครงการ	2
บทที่ 2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	
2.1 เครือข่ายคอมพิวเตอร์	3
2.2 โปรแกรมสำหรับเครือข่าย	3
2.2.1 ลำดับชั้นของโปรโตคอล	3
2.2.2 ระบบมาตรฐาน OSI	4
2.3 อุปกรณ์เครือข่าย	9
2.3.1 ฮับ	9
2.3.2 สวิตช์	10
2.3.3 สวิตช์เลเยอร์ที่ 3	11
2.4 สถาปัตยกรรมของระบบเครือข่าย	11
2.4.1 โทโปโลยีแบบบัส	12
2.4.2 โทโปโลยีแบบวงแหวน	13
2.4.3 โทโปโลยีรูปดาว	14
2.4.4 โทโปโลยีแบบผสม	15

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และส่งอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่	หน้าที่
2.5 ไอพีที่อยู่	15
2.5.1 ไอพี	15
2.5.2 ความสำคัญของเลขเครือข่ายและเลขโฮสต์	16
2.5.3 การจัดคลาสเครือข่าย	17
2.5.4 ลักษณะสำคัญของแต่ละคลาส	18
2.6 การแบ่งเครือข่ายย่อย	20
2.6.1 ซับเน็ตมาस्क	21
2.6.2 เครือข่ายย่อยโดยปริยายมาस्क	21
2.6.3 การเลือกเส้นทางในเครือข่ายย่อย	22
2.7 เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	23
2.7.1 ชนิดของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	24
2.7.2 ข้อดีของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	26
2.7.3 ข้อเสียและปัญหาที่พบของการใช้เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	26
2.7.4 มาตรฐานของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 802.1Q	26
บทที่ 3 การออกแบบโครงงาน	
3.1 การทำงานของโปรแกรม	28
3.1.1 การจัดวางอุปกรณ์	29
3.1.1.1 การเพิ่มอุปกรณ์	29
3.1.1.2 การสร้างและแก้ไขการเชื่อมโยง	30
3.1.1.3 การลบการเชื่อมโยง	31
3.1.1.4 การลบอุปกรณ์	31
3.1.2 การตั้งค่าอุปกรณ์	32
3.1.2.1 การตั้งค่าไอพี	33
3.1.2.2 การสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	34
3.1.2.3 การแก้ไขเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	35
3.1.2.3.1 การเพิ่มสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	36
3.1.2.3.2 การลบสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	36

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่	หน้าที่
3.1.2.3.3 การลบเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	37
3.1.2.4 การสร้างอินเทอร์เน็ตเฟส	37
3.1.2.5 การเปลี่ยนแปลงอินเทอร์เน็ตเฟส	38
3.1.2.5.1 การแก้ไขอินเทอร์เน็ตเฟส	39
3.1.2.5.2 การลบอินเทอร์เน็ตเฟส	39
3.1.2.6 การตั้งค่าตารางเส้นทาง	40
3.1.3 การทดสอบระบบ	40
3.1.3.1 การทำงานของคำสั่ง PING	41
3.1.3.1.1 การหาเครื่องปลายทางในเครือข่ายเสมือนเดียวกัน	42
3.1.3.1.2 การหาเครื่องปลายทางจากตารางเส้นทาง	43
3.2 การออกแบบวัตถุจำลอง	44
3.2.1 การจำลองเครื่องคอมพิวเตอร์	44
3.2.2 การจำลองอุปกรณ์สวิทช์ชั้นที่ 3	44
3.2 การออกแบบหน้าต่างติดต่อผู้ใช้	45
บทที่ 4 ผลการทดลอง	
4.1 ผลการทดลองติดตั้งเครือข่ายจำลอง	49
4.1.1 ทดลองเลือกอุปกรณ์ต่าง ๆ และผลที่ได้	49
4.1.1.1 การวางอุปกรณ์เครื่องคอมพิวเตอร์	49
4.1.1.2 การวางอุปกรณ์เครื่องสวิทช์	50
4.1.2 การจัดตำแหน่งอุปกรณ์ต่าง ๆ และผลที่ได้	51
4.1.3 การเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ และผลที่ได้	51
4.1.4 การปรับเปลี่ยนแก้ไข อุปกรณ์ที่ได้ติดตั้ง	52
4.1.4.1 การเพิ่มอุปกรณ์	52
4.1.4.2 การลบออก	53
4.1.5 การเปลี่ยนการเชื่อมโยง	54
4.2 การตั้งค่าให้กับอุปกรณ์	55
4.2.1 การตั้งค่าให้กับเครื่องคอมพิวเตอร์	55

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่	หน้าที่
4.2.2 การตั้งค่าให้กับเครื่องสวิตช์	55
4.3 การทดสอบการติดต่อว่าถูกต้องหรือไม่	57
4.3.1 การส่งข้อความที่ตรวจสอบสถานะปลายทางในเครือข่ายที่ถูกต้อง	57
4.3.2 การส่งข้อความที่ตรวจสอบสถานะปลายทางในเครือข่ายที่ถูกต้อง การติดต่อ	57
4.3.3 การส่งข้อความที่ตรวจสอบสถานะปลายทางในเครือข่ายที่อาจ จะมีการตั้งค่าได้ไม่ถูกต้อง	58
บทที่ 5 สรุป	
5.1 สรุปการทำงาน	59
5.2 ปัญหาที่เกิดขึ้นและข้อจำกัดของโครงการ	59
5.3 แนวทางการพัฒนา	59
บรรณานุกรม	60
ภาคผนวก	61

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญรูปภาพ

รูปที่		หน้าที่
รูปที่ 2.1	ลำดับชั้นของมาตรฐาน OSI	5
รูปที่ 2.2	การเชื่อมต่อเครือข่ายโดยฮับในรูปแบบดาว	9
รูปที่ 2.3	สวิตช์ในรูปแบบต่างๆ	10
รูปที่ 2.4	สวิตช์ชั้นที่ 3 ในแบบต่างๆ	11
รูปที่ 2.5	โทโปโลยีแบบบัส	12
รูปที่ 2.6	โทโปโลยีรูวงแหวน	13
รูปที่ 2.7	โทโปโลยีแบบดาว	14
รูปที่ 2.8	โทโปโลยีแบบผสม	15
รูปที่ 2.9	รูปแบบของไอพี	16
รูปที่ 2.10	เราเตอร์เชื่อมโยงเครือข่ายที่มีเลขเครือข่ายต่างกัน	17
รูปที่ 2.11	การแบ่งคลาสเครือข่าย ABC	17
รูปที่ 2.12	การแบ่งคลาสเครือข่าย DE	18
รูปที่ 2.13	ตัวอย่างการแบ่งเครือข่ายย่อยของ 161.246.0.0	20
รูปที่ 2.14	การตรวจหาที่อยู่เครือข่ายย่อยเพื่อเลือกเส้นทาง	22
รูปที่ 2.15	ตัวอย่างการกำหนดเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	23
รูปที่ 2.16	รูปแบบของเฟรม 802.3 ก่อนที่จะทำการต่อเติม เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	27
รูปที่ 2.17	รูปแบบของเฟรม 802.3 ที่มีการ Tagging 802.1Q แล้ว	27
รูปที่ 3.1	การทำงานของโปรแกรม	28
รูปที่ 3.2	การทำงานของกรวางอุปกรณ์	29
รูปที่ 3.3	การทำงานของกรเพิ่มอุปกรณ์	29
รูปที่ 3.4	การทำงานของกรสร้างและแก้ไขการเชื่อมโยง	30
รูปที่ 3.5	การทำงานของกรลบการเชื่อมโยง	31
รูปที่ 3.6	การทำงานของกรลบอุปกรณ์	31
รูปที่ 3.7	การทำงานของกรตั้งค่าอุปกรณ์	32
รูปที่ 3.8	การทำงานในการตั้งค่าไอพี	33

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่	หน้าที่
รูปที่ 3.9	การทำงานในการสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 34
รูปที่ 3.10	การทำงานในการแก้ไขเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 35
รูปที่ 3.11	การทำงานในการเพิ่มสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 36
รูปที่ 3.12	การทำงานในการลบสมาชิกเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 36
รูปที่ 3.13	การทำงานในการลบเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 37
รูปที่ 3.14	การทำงานในการแก้ไขเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 37
รูปที่ 3.15	การทำงานในการเปลี่ยนแปลงอินเตอร์เฟซ 38
รูปที่ 3.16	การทำงานในการแก้ไขอินเตอร์เฟซ 39
รูปที่ 3.17	การทำงานในการลบอินเตอร์เฟซ 39
รูปที่ 3.18	การทำงานในการตั้งค่าตารางเส้นทาง 40
รูปที่ 3.19	การทำงานของการใช้คำสั่งทดสอบระบบ 40
รูปที่ 3.20	การทำงานของการคำสั่ง PING 41
รูปที่ 3.21	การหาเครื่องปลายทางในเครือข่ายเสมือนเดียวกัน 42
รูปที่ 3.22	การหาเครื่องปลายทางจากตารางเส้นทาง 43
รูปที่ 3.23	หน้าต่างแสดงรายการวัตถุที่ได้จำลอง 45
รูปที่ 3.24	หน้าต่างพื้นที่ว่างสำหรับออกแบบเครือข่าย 45
รูปที่ 3.25	หน้าต่างแสดงการเชื่อมโยงแบบตาราง 46
รูปที่ 3.26	หน้าต่างสำหรับการลบการเชื่อมโยง 46
รูปที่ 3.27	หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าให้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ 46
รูปที่ 3.28	หน้าต่างสำหรับการสร้างการเชื่อมโยง 47
รูปที่ 3.29	หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าสล็อต 47
รูปที่ 3.30	หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าอุปกรณ์สวิทช์ชั้นที่ 3 48
รูปที่ 3.31	หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าเครื่องคอมพิวเตอร์ 48
รูปที่ 4.1	หน้าต่างอุปกรณ์ต่าง ๆ 49
รูปที่ 4.2	หน้าต่างของพื้นที่ว่างสำหรับจัดวางอุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อเลือกอุปกรณ์ 49
รูปที่ 4.3	หน้าต่างของพื้นที่ว่างสำหรับจัดวางอุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อเลือกอุปกรณ์มา 3 ชั้น 50
รูปที่ 4.4	หน้าต่างของพื้นที่ว่างสำหรับจัดวางอุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อเลือกอุปกรณ์สวิทช์ 50

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา ณะต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่		หน้าที่
รูปที่ 4.5	หน้าต่างเมื่อจัดวางอุปกรณ์ในตำแหน่งต่าง ๆ	51
รูปที่ 4.6	หน้าต่างเมื่อทำการเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ	51
รูปที่ 4.7	หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ	52
รูปที่ 4.8	หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเพิ่มสวิทช์	52
รูปที่ 4.9	หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเพิ่มจำนวนช่องเสียบในสวิทช์	53
รูปที่ 4.10	หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการลบอุปกรณ์ต่าง ๆ	53
รูปที่ 4.11	หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการลบการเชื่อมโยง	54
รูปที่ 4.12	หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเปลี่ยนการเชื่อมโยง	55
รูปที่ 4.13	หน้าต่างแสดงผลเมื่อเลือกการตั้งค่าให้เครื่องคอมพิวเตอร์	55
รูปที่ 4.14	หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการตั้งค่าให้กับสวิทช์	56
รูปที่ 4.15	หน้าต่างแสดงผลจากเครือข่ายที่ถูกต้อง	57
รูปที่ 4.16	หน้าต่างแสดงผลจากเครือข่ายที่ถูกตัดการติดต่อ	57
รูปที่ 4.17	หน้าต่างแสดงผลจากเครือข่ายที่ตั้งค่าไม่ถูกต้อง	58
รูปที่ 5.1	หน้าต่างแสดง โปรแกรมที่จะติดตั้ง	62
รูปที่ 5.2	หน้าต่างแสดงการเตรียมการติดตั้ง	62
รูปที่ 5.3	หน้าต่างยืนยันการติดตั้ง	63
รูปที่ 5.4	หน้าต่างแสดงความยินยอมในข้อตกลงก่อนติดตั้ง	63
รูปที่ 5.5	หน้าต่าง โปรแกรมเริ่มทำการติดตั้ง	64
รูปที่ 5.6	หน้าต่างแสดง โปรแกรมติดตั้งเสร็จสิ้น	64
รูปที่ 5.7	หน้าต่างแสดงการทดลองเรียกใช้โปรแกรมที่พัฒนา	65
รูปที่ 5.8	หน้าต่างแสดงผลการทดลองเรียกใช้โปรแกรม	65

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา ญะต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้าที่
ตารางที่ 2.1	การจัดแบ่งเครือข่าย 161.246.0.0 ด้วยซับเน็ต 8 บิต	20
ตารางที่ 2.2	ค่าเครือข่ายย่อยมาสก์โดยปริยาย	22
ตารางที่ 2.3	แสดงการกำหนดพอร์ตให้กับเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน	24
ตารางที่ 2.4	การกำหนดหมายเลขประจำอุปกรณ์ให้กับเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนต่าง	24
ตารางที่ 2.5	การแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน โดยใช้ชนิดของข้อตกลงกำหนด	25
ตารางที่ 2.6	การแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน โดยใช้หมายเลขเครือข่ายย่อย	25
ตารางที่ 2.7	คำอธิบายส่วนต่าง ๆ ของมาตรฐาน 802.3	27

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา ฤๅจะต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องด้วยความชำนาญต้องมาจากการฝึกฝนและปัจจุบันนิยมฝึกฝนด้วยตนเองอีกด้วย การที่จะฝึกฝนทักษะการติดตั้งและการตั้งค่าสำหรับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Network Computer) จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) เราเตอร์ (Router) สวิตช์ (Switch) ซึ่งอุปกรณ์เหล่านี้มีราคาสูงไม่เหมาะที่จะนำมาฝึกฝนด้วยตนเองเพราะเมื่อมีความผิดพลาดด้วยความไม่ชำนาญอาจทำให้เกิดความเสียหายให้กับตัวอุปกรณ์เกิดความสิ้นเปลืองและยังจำเป็นที่จะต้องมีส่วนที่เพื่อติดตั้งอุปกรณ์เหล่านี้จึงได้นึกถึงการจำลองการทำงานจากระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่สามารถทำได้ภายในเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวซึ่งจะทำให้ประหยัดไม่จำเป็นต้องซื้ออุปกรณ์หรือหาสถานที่เพื่อติดตั้งและเมื่อเกิดความผิดพลาดก็สามารถแก้ไขได้ง่ายเหมาะแก่การฝึกฝนเป็นอย่างดี

1.2 ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

- เพื่อเพิ่มความชำนาญในการติดตั้งและตั้งค่าของระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์
- เพื่อความสะดวกและง่ายต่อการปรับเปลี่ยน แก้อุปกรณ์ที่ได้ทดลองติดตั้ง
- เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการฝึกฝนการติดตั้งและตั้งค่าของระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

1.3 ขอบเขตของโครงการ

ทำการเขียนโปรแกรมให้มีรูปแบบเป็นหน้าต่างติดต่อผู้ใช้ (Graphical User Interface: GUI) เพื่อจำลองอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการจำลองระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และอธิบายวิธีการทำงานแบบพื้นฐานของอุปกรณ์นั้น ๆ และได้สร้างโปรแกรม (Program) บางส่วนเพื่อการทดสอบการติดตั้งและทดลองตั้งค่าให้กับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์แล้วได้มีการทำแบบฝึกหัดเพื่อให้ได้ทดลองติดตั้งและตั้งค่าให้กับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์อีกด้วย

1.4 ขั้นตอนของการทำโครงการ

- ศึกษาทดลองเขียน โปรแกรมในภาษา VB.net
- ศึกษาอุปกรณ์ที่จะจำลอง
- การออกแบบโปรแกรมและฐานข้อมูลที่ใช้
- เขียนโปรแกรม
- ทดสอบและปรับปรุงโปรแกรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 เครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Computer Network)

เครือข่ายคอมพิวเตอร์ หมายถึงเครื่องคอมพิวเตอร์ตั้งแต่สองเครื่องขึ้นไปที่เป็นอิสระต่อกันนำมาเชื่อมต่อถึงกันได้โดยไม่คำนึงถึงระยะทางระหว่างเครื่องทั้งสองโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เครื่องคอมพิวเตอร์สามารถติดต่อสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันได้ เครือข่ายคอมพิวเตอร์เริ่มจากเครือข่ายขนาดเล็กภายในองค์กรที่เชื่อมโยงกันภายใต้สภาพพื้นที่จำกัดเรียกว่า เครือข่ายท้องถิ่น (LAN: Local Area Network) เมื่อเชื่อมโยงและขยายขอบเขตครอบคลุมพื้นที่ระหว่างเมืองหรือระหว่างประเทศก็จะเรียกเครือข่ายนั้นว่า เครือข่ายวงกว้าง (WAN: Wide Area Network)

2.2 โปรแกรมสำหรับเครือข่าย (Network Software)

2.2.1 ลำดับชั้นของโปรโตคอล (Protocol Hierarchies)

เพื่อเป็นการลดความซับซ้อนของการออกแบบ โปรแกรมทั้งระบบในคราวเดียวกันระบบโปรแกรมเครือข่ายส่วนมากจะแบ่งการทำงานออกเป็นหลายระดับหรือหลายชั้นแต่ละชั้นจะสร้างฟังก์ชันการทำงานขึ้นโดยอาศัยการทำงานของฟังก์ชันต่าง ๆ ที่สร้างไว้ในชั้นระดับล่างลงมาจำนวนชั้น, ชื่อที่เรียก และฟังก์ชันการทำงานของเครือข่ายต่าง ๆ จะแตกต่างกันออกไปอย่างไรก็ตามทุกระบบจะมีแนวความคิดอย่างเดียวกัน คือการเรียกใช้บริการจากชั้นล่างและการให้บริการแก่ชั้นบนโดยซ่อนรายละเอียดและความซับซ้อนของฟังก์ชันในแต่ละชั้นไว้ภายใน

ในการสื่อสารที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ส่งข้อมูลกับผู้รับข้อมูลนั้นจะเสมือนว่าเป็นการติดต่อในชั้นเดียวกัน โดยในแต่ละชั้นจะมีข้อตกลงกันของแต่ละชั้นซึ่งจะช่วยให้ผู้ส่งข้อมูลและผู้รับข้อมูลสามารถติดต่อกันได้ แต่ในความจริงแล้วการสื่อสารจะเกิดขึ้นจริงโดยผ่านการสายสื่อสารที่อยู่ชั้นที่ 1 เท่านั้น ข้อมูลที่สื่อสารในชั้นต่าง ๆ จะถูกส่งต่อกันเป็นลำดับจากชั้นบนสู่ชั้นล่างจากฝ่ายของทางผู้ส่งข้อมูลและทางฝ่ายผู้รับข้อมูลจะทำการรับข้อมูลจากชั้นหนึ่ง แล้วจึงถูกแยกข้อมูลออกไปที่ละชั้นจนถึงชั้นบนสุดเพื่อใช้ในการประมวลผลต่อไป

2.2.2 ระบบมาตรฐาน OSI (The OSI Reference Model)

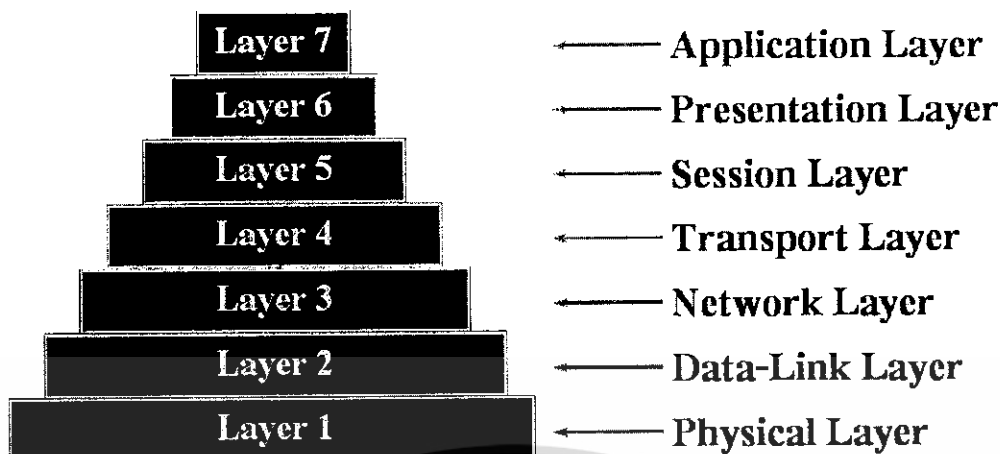
เมื่อคอมพิวเตอร์ของเรามีการรับส่งข้อมูลกับคอมพิวเตอร์เครื่องอื่น ๆ การเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์หลาย ๆ เครื่องเข้าด้วยกันเป็นระบบเครือข่ายที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์คนละระบบหรือคนละยี่ห้อเป็นสิ่งที่ทำได้ยากในยุคแรก ๆ ของการสื่อสารข้อมูลเนื่องจากขาดมาตรฐานส่วนกลางที่จำเป็นต้องใช้ในการรับส่งข้อมูลส่วนมากแต่ละยี่ห้อจะมีมาตรฐานของตนเองซึ่งเข้ากันไม่ได้กับยี่ห้ออื่น ทำให้ผู้ใช้ต้องผูกติดกับผู้ผลิตแต่ละยี่ห้อและเป็นขีดจำกัดในการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์คนละชนิดไม่ให้รับส่งข้อมูลกันได้ ระบบคอมพิวเตอร์ยุคนั้นจึงเป็นระบบปิด (Close Systems) นั่นเอง

ปัญหานี้ ทำให้หน่วยงานกำหนดมาตรฐานสากล คือ International Standards Organization (ISO) จัดการกำหนดโครงการทั้งหมดที่จำเป็นต้องใช้ในการสื่อสารข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ระบบหนึ่งไปยังคอมพิวเตอร์อีกระบบหนึ่งขึ้น จุดมุ่งหมายก็เพื่อเปิดช่องทางให้ข้อมูลที่เก็บอยู่ในระบบคอมพิวเตอร์หนึ่ง ๆ รับส่งไปยังคอมพิวเตอร์ที่เป็นระบบเดียวกันหรือต่างระบบได้อย่างอิสระโดยไม่ขึ้นอยู่กับผู้ผลิตอย่างที่เป็นอยู่ในอดีต ซึ่งเป็นการทำงานที่เรียกว่าระบบเปิด (Open Systems) เราเรียกมาตรฐานการรับส่งข้อมูลนี้ว่า Open System Interconnection หรือ OSI ซึ่งจัดทำขึ้นราวกลางปี ค.ศ.1970 โดยองค์การกำหนดมาตรฐานสากลและใช้อ้างอิงมาจนถึงปัจจุบัน

โมเดล OSI มีทั้งหมด 7 ชั้นด้วยกัน หรือที่เราเรียกว่า OSI 7-Layer Model โดยตัวโครงสร้างจะเน้นความสำคัญของรูปแบบการติดต่อสื่อสารระหว่างระบบเปิดกับระบบเปิด จึงสามารถนำไปใช้อ้างอิงได้ในระดับสากลอย่างแท้จริง

แนวความคิดของการกำหนดมาตรฐานการสื่อสาร (Layer) คือ

- ชั้นสื่อสารแต่ละชั้นจะถูกกำหนดขึ้นมาตามบทบาทที่แตกต่างกัน
- แต่ละฟังก์ชันในชั้นใด ๆ จะต้องกำหนดขึ้นมาโดยใช้แนวความคิดในระดับสากลเป็นวัตถุประสงค์หลัก
- ขอบเขตของการรับผิดชอบของแต่ละชั้นจะต้องกำหนดขึ้นมา เพื่อจำกัดระดับปริมาณการแลกเปลี่ยนข้อมูลและวัตถุประสงค์หลัก
- ในแต่ละชั้นจะเสมือนเชื่อมต่ออยู่กับชั้นเดียวกันของอีกฝั่งหนึ่ง โดยทำงานเสมือนกับว่ามีการติดต่อรับส่งข้อมูลทั่วโลกในชั้นเดียวกัน แต่จะมีเพียงชั้นหนึ่งซึ่งเป็นชั้นล่างสุดเท่านั้นที่มีการเชื่อมต่อและรับส่งข้อมูลผ่านสายส่งข้อมูลระหว่างคอมพิวเตอร์ทั้งสองระบบ
- ในแต่ละชั้นที่ทำหน้าที่รับส่งข้อมูลจะมีการติดต่อรับส่งข้อมูลกับชั้นที่อยู่ติดกับตนเองเท่านั้น ไม่สามารถติดต่อรับส่งข้อมูลข้ามชั้นได้

รูปที่ 2.1 ลำดับชั้นของมาตรฐาน OSI

ชั้นสื่อสารถายภาพ (The Physical Layer)

ชั้นนี้คือชั้นที่ 1 หรือชั้นล่างสุด จะทำงานเกี่ยวข้องโดยตรงกับอุปกรณ์สื่อสารต่าง ๆ ทำหน้าที่ในการกำหนดวิธีการควบคุมการรับและการส่งข้อมูลระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์ในระดับบิต (Bit) ได้แก่ การส่งบิต 0 และ 1 จะแทนด้วยกระแสไฟฟ้าที่โวลต์ แต่บิตในระยะเวลาที่ส่งนานเท่าไร การส่งเป็นแบบทางเดียวหรือสองทางเป็นต้น จะเห็นได้ว่าการทำงานในชั้นนี้จะเกี่ยวข้องกับการทำงานของอุปกรณ์สัญญาณไฟฟ้า (หรือสัญญาณใด ๆ) ขั้นตอนในการใช้อุปกรณ์เหล่านั้นและความสัมพันธ์กับสื่อที่ใช้รับ - ส่งสัญญาณ

ชั้นสื่อสารการเชื่อมต่อข้อมูล (The Data Link Layer)

หน้าที่หลักของชั้นนี้คือ ทำการรวบรวมข้อมูลจากชั้นที่ 1 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล แล้วส่งข้อมูลที่ปราศจากข้อผิดพลาดนี้ให้กับชั้นที่ 3 ต่อไป โดยปกติผู้ส่งข้อมูลจะแบ่งข้อมูลที่มีความยาวออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ แต่ละส่วนเรียกว่า เฟรมข้อมูล (Data Frame) ซึ่งจะมีขนาดคงที่ ชุดของเฟรมข้อมูลสำหรับข้อมูลที่ต้องการส่งไปให้ผู้รับก็จะถูกส่งไปที่ละเฟรม ตั้งแต่เฟรมแรกไปจนครบทุกเฟรมข้างฝ่ายผู้รับจะตอบสนองโดยการส่งเฟรมข้อมูลพิเศษเรียกว่าเฟรมตอบรับ (Acknowledgement Frame) ไปถึงผู้ส่งเพื่อเป็นการบอกให้ทราบว่า ได้รับข้อมูลแล้วกระบวนการรับ - ส่งข้อมูลนี้ก็

จะเสร็จสิ้น การรับส่งข้อมูลในชั้นที่ 1 นั้นจะไม่รับรู้ในเรื่องโครงสร้างข้อมูล ก็จะมองเห็นข้อมูลว่าเป็นบิต 0 หรือบิต 1 กลุ่มหรือชุดหนึ่งที่เรียงตามลำดับเรียกว่า กระแสบิต (Bit Stream) จึงเป็นหน้าที่ของชั้นที่ 2 ในการตรวจสอบความถูกต้องซึ่งทำได้โดยการเพิ่มข้อมูลสำหรับการตรวจสอบติดไว้กับข้อมูลทุกเฟรม

การส่งข้อมูลผ่านระบบเครือข่ายใด ๆ ก็ตาม ข้อมูลที่ส่งนั้นมีโอกาสที่จะเสียหายหรือสูญหายไปได้ โปรแกรมในชั้นที่ 2 จะต้องสามารถตรวจสอบความผิดปกตินี้ได้เอง หรืออาจตอบสนองต่อการตรวจพบโดยโปรแกรมในชั้นที่ 1 เมื่อพบความผิดปกติแล้วก็จะต้องมีวิธีการแก้ไข เช่น แจ้งให้ผู้ส่งข้อมูลได้ส่งข้อมูลชุดเดิมกลับมาใหม่ (เรียกว่า Duplicate Frame) อย่างไรก็ตาม การส่งข้อมูลซ้ำทำให้เกิดปัญหาตามมาในกรณีที่ชุดข้อมูลไม่ได้สูญหายไปไหนเพียงแค่ใช้เวลาเดินทางมากกว่าปกติ ดังนั้นข้อมูลชุดเดียวกันก็จะตามมาถึงผู้ใช้ทั้งสองเฟรม โปรแกรมในชั้นนี้จึงต้องหาวิธีการตรวจสอบและกำจัดเฟรมที่ซ้ำออกไป

ชั้นสื่อสารเครือข่าย (The Network Layer)

ชั้นนี้มีหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุมการติดต่อรับ – ส่งข้อมูลระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์ (โหนด) ต่าง ๆ ในระบบเครือข่ายให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการกำหนดเส้นทางเดินของข้อมูลจากโหนดผู้ส่งข้อมูลไปตามโหนดต่าง ๆ จนถึงโหนดผู้รับข้อมูลในที่สุด โฮสต์ (Host) บางกลุ่มจะกำหนดเส้นทางเดินข้อมูลโดยศึกษาในระบบเครือข่ายแล้วสร้างตารางเส้นทางเดินข้อมูลแบบตารางโฮสต์ บางกลุ่มจะกำหนดเส้นทางเดินข้อมูลในตอนเริ่มต้นของการสื่อสาร ดังนั้นการสื่อสารครั้งต่อไป (ติดต่อกับโหนดเดิม) อาจจะเปลี่ยนไปใช้เส้นทางอื่นได้ โฮสต์ในกลุ่มที่มีวิธีการซับซ้อนมากจะกำหนดเส้นทางเดินข้อมูลในระดับชุดข้อความในการสื่อสาร กรณีที่ผู้ส่งส่งข้อมูลพร้อม ๆ กันหลาย ๆ จุดจะทำให้เกิดความคับคั่งของข้อมูลคล้ายกับสภาวะจราจรในช่วงชั่วโมงเร่งด่วน ซึ่งมีปริมาณรถยนต์มากจนทำให้การจราจรติดขัด โฮสต์ในกลุ่มนี้ก็จะปรับเส้นทางเดินข้อมูลของแต่ละชุดข้อความในการสื่อสารให้เหมาะสมกับสภาวะของระบบเครือข่ายอยู่ตลอดเวลา

การส่งผ่านข้อมูลในระบบเครือข่ายอาจมีการบันทึกผู้ส่ง ผู้รับ และปริมาณข้อมูลที่ไหลผ่านโฮสต์หรือเราเตอร์ต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ทางการคิดค่าบริการซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้นถ้าข้อมูลไหลผ่านระบบเครือข่ายย่อยที่มีการคิดค่าบริการต่างกัน

ชั้นนำส่งข้อมูล (The Transport Layer)

โปรแกรมในชั้นนี้ มีหน้าที่หลักในการรับข้อมูลจากชั้นที่ 5 ซึ่งอาจต้องแบ่งข้อมูลออกเป็นชุดข้อความในการสื่อสารขนาดย่อมหลาย ๆ ชุดข้อความในการสื่อสาร (ในกรณีที่ข้อมูลมีปริมาณมาก) แล้วจึงส่งข้อมูลทั้งหมดต่อไปให้โปรแกรมในชั้นที่ 3 ทางด้านผู้รับ โปรแกรมในชั้นที่ 4 ก็จะทำหน้าที่ประกอบชุดข้อความในการสื่อสารชุดนี้ให้กลับมารวมกันเป็นข้อมูลชุดเดิม

ในภาวะปกติการเชื่อมต่อสื่อสารจะเป็นการจัดตั้งหน้าต่างสื่อสาร (Session) ระหว่างผู้ส่งและผู้รับตามที่เกิดขึ้น ถ้าต้องการเพิ่มประสิทธิภาพก็อาจสร้างกระบวนการ (process) ของโปรแกรมในชั้นนี้ขึ้นมาหลาย ๆ กระบวนการเพื่อช่วยกันจัดส่งข้อมูลให้เร็วขึ้นแต่ถ้าเน้นในด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความประหยัดก็อาจทำในทางตรงกันข้ามนั่นคือ การยุบรวมกระบวนการหลาย ๆ กระบวนการใน เหลือจำนวนน้อยลงแล้วจึงจัดให้กระบวนการที่เหลืออยู่ทำการส่งข้อมูลทั้งหมดโดยใช้ ช่องสื่อสารร่วมกัน

โปรแกรมในชั้นนี้เป็นผู้กำหนดประเภทของการให้บริการต่าง ๆ รวมไปถึงการอำนวยความสะดวกในการใช้ระบบเครือข่ายซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ประเภทแรกให้บริการแบบ จุด-ต่อ-จุด โดยเน้นการรับประกันความถูกต้องของข้อมูลเป็นสำคัญ ประเภทที่สองเน้นการบริการข้อมูล ข้อมูล ในระดับชุดข้อความในการสื่อสารซึ่งแม้ว่าจะไม่รับประกันการสูญหายของข้อมูลแต่ก็ให้ความ คล่องตัวกว่าแบบแรก (การรับประกันความถูกต้องของข้อมูลสามารถทำในชั้นอื่นได้) ประเภทที่ สามเป็นการส่งข้อมูลแบบกระจายข่าวเพื่อประโยชน์ในการส่งข้อมูลชุดเดียวกันไปยังผู้ใช้หลายจุด พร้อมกัน

โปรแกรมในชั้นนี้ติดต่อถึงกันผ่านช่องสัญญาณเสมือน (Virtual Channel) ระหว่างผู้ส่งและ ผู้รับโดยตรง เรียกว่าเป็นการติดต่อ end-to-end connection ในขณะที่โปรแกรมในสามชั้นแรกนั้น เป็นการติดต่อแบบ จุด-ต่อ-จุด ซึ่งผู้รับอาจไม่ใช่ผู้รับข้อมูลแต่เป็นเพียงโหนดตัวกลางในการรับแล้ว ส่งข้อมูลต่อไปตามเส้นทางเดินข้อมูลที่ถูกกำหนดไว้

นอกจากใช้ช่องสื่อสารร่วมกันแล้วโปรแกรมในชั้นนี้ จะต้องมีความสามารถในการจัดตั้ง หน้าต่างสื่อสารกับโหนดอื่น ๆ ในระบบเครือข่ายและจะจัดการยกเลิกเมื่อการสื่อสารสิ้นสุดลง โปรแกรมในชั้นนี้ยังต้องมีวิธีการกำหนดการตั้งชื่อให้แก่ตนเองและแนะนำให้ผู้อื่นในระบบได้รู้จัก รวมทั้งการควบคุมการไหลของข้อมูล ซึ่งมีทั้งในระดับโฮสต์และระดับเรเตอร์โดยมีวัตถุประสงค์ ในการควบคุมการรับและส่งข้อมูลโดยเฉพาะ ในกรณีที่มีผู้ส่งจัดการส่งข้อมูลเร็วเกินกว่าทางผู้ใช้จะ ทำงานได้ทัน

ชั้นหน้าต่างสื่อสาร (The Session Layer)

ชั้นนี้ทำหน้าที่เป็นผู้กำหนดวิธีการควบคุมการเชื่อมต่อระหว่างผู้รับข้อมูลและผู้ส่งข้อมูล ตั้งแต่เริ่มต้นการสื่อสารไปจนถึงยุติการสื่อสาร เช่น การติดต่อขอใช้โฮสต์จากเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ อยู่ไกลออกไป (Remote Login) โดยภาพรวมแล้ว การให้บริการในชั้นนี้จะคล้ายกับบริการที่มีอยู่ใน ชั้นที่ 4 แต่ในชั้นนี้จะให้บริการหลายอย่างที่เป็นประโยชน์มากกว่าสำหรับการประยุกต์ใช้งานบาง ประเภท

หน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งคือบริหารการแลกเปลี่ยนข่าวสารอันได้แก่ การกำหนดให้การแลกเปลี่ยนข่าวสารเป็นไปแบบสองทางในเวลาเดียวกัน (Full duplex) หรือถ้าเป็นการสื่อสารแบบทาง เดียวแต่สลับทิศได้ (Half duplex) ก็จะต้องเป็นผู้จัดลำดับให้ทั้งผู้ใช้และผู้ส่งทำการส่งข้อมูลได้คล้าย กับการควบคุมสับหลักกรรไฟ

สำหรับการสื่อสารประเภทที่ต้องใช้โทเคน (Token) โปรแกรมในชั้นนี้จะเป็นผู้บริหารการใช้โทเคนเพื่อให้โหนดต่าง ๆ ในระบบนี้ผลิตเปลี่ยนการครอบครองโทเคนอย่างเป็นธรรม หรือถูกต้องตามลำดับความสำคัญ

หน้าที่อีกประการหนึ่งได้แก่การแก้ปัญหาความล้มเหลวในการส่งข้อมูลขนาดใหญ่มาก ระหว่างโหนดต่าง ๆ ในกรณีที่การส่งข้อมูลเกิดล้มเหลวกลางคันโดยไม่มีการแก้ไขใด ๆ โหนดทั้งสองก็จะต้องเริ่มต้นใหม่หมด ถ้าเกิดการล้มเหลวขึ้นอีกก็จะต้องเริ่มต้นใหม่อีก วิธีการแก้ไขวิธีหนึ่งก็คือการแทรกจุดตรวจสอบความถูกต้อง (Check Point) เข้าไปจำนวนหนึ่ง โดยจำนวนขึ้นกับปริมาณข้อมูลในระหว่างการส่งข้อมูลจุดตรวจสอบทั้งหมดจะต้องถูกแทรกเข้าไปในข้อมูลที่ตำแหน่งเดียวกันของทั้งผู้ส่งและผู้รับซึ่งเรียกว่า การทำให้เข้าจังหวะกัน (Synchronization) หากเกิดการล้มเหลวขึ้น โปรแกรมในชั้นนี้ของผู้รับก็จะค้นหาจุดตรวจสอบจุดสุดท้ายก่อนการล้มเหลวเพื่อลบข้อมูลส่วนที่อยู่หลังจุดตรวจสอบนั้นขึ้นไปแล้วแจ้งให้ผู้ส่งเริ่มต้นการส่งข้อมูลใหม่จากจุดตรวจสอบนั้นแทนที่จะต้องเริ่มใหม่ทั้งหมด

ชั้นนำเสนอข้อมูล (The Presentation Layer)

โปรแกรมที่ทำงานในระดับชั้นต้น ๆ นั้นที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นจะให้ความสนใจในประสิทธิภาพของการรับ - ส่งข้อมูล และมองเห็นว่าข้อมูลคือกระแสบิตหรือกระแสไบนารี (Byte-Stream) เท่านั้น โปรแกรมในชั้นนี้จะมองข้อมูลว่าเป็นสิ่งที่มีรูปแบบ (Syntax) และความหมาย (Semantics) มากกว่ากระแสบิตหรือไบนารีความแตกต่างของการให้ความหมายข้อมูลของเครื่องคอมพิวเตอร์ในระบบต่าง ๆ เป็นปัญหาที่จะต้องได้รับการแก้ไขในระดับส่วนรวม ไม่ใช่ให้แต่ละฝ่ายแก้ปัญหาโดยลำพัง การควบคุมรูปแบบและความหมายของข้อมูล การใช้รหัสแทนข้อมูล หรือการแทนข้อมูลด้วยระบบต่าง ๆ รวมไปถึงการเข้ารหัสและถอดรหัสสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ล้วนแต่เป็นความรับผิดชอบของโปรแกรมในชั้นนี้

ชั้นสื่อสารการประยุกต์ (The Application Layer)

ในปัจจุบัน มีจอภาพเทอร์มินัล (Terminals) อยู่หลายร้อยชนิดทั่วโลกซึ่งส่วนใหญ่จะไม่สามารถใช้ทดแทนหรือใช้ร่วมงานกันได้การติดต่อระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์ที่อยู่คนละระบบ เครื่องข่ายย่อยจึงไม่อาจสื่อสารกันได้โดยสมบูรณ์ โปรแกรมในชั้นประยุกต์จึงเข้ามามีบทบาทสำคัญ 2 ด้าน คือการเป็นตัวกลางหรือส่วนติดต่อระหว่างโปรแกรมประยุกต์ (Application Programs) กับโปรแกรมใน 6 ชั้นที่เหลือและการกำหนดแบบมาตรฐานของจอ (Terminal Type)

การกำหนดแบบมาตรฐานของจออันไม่ได้เป็นการกำหนดวิธีสร้างจอเทอร์มินัลให้เหมือนกัน แต่จะคล้ายกับการสร้างเทอร์มินัลเสมือน (Virtual Terminal) ขึ้นบนจอเทอร์มินัลจริง ทั้งนี้เพื่อให้จอเทอร์มินัลทุกชนิดในโลกมีความเข้าใจตรงกัน เช่น ขนาดบริเวณที่ใช้ในการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงผล การเคลื่อนย้ายตำแหน่งเคอร์เซอร์ (Cursor) และการแสดงตัวอักษร ณ ตำแหน่งต่าง ๆ บนจอภาพ เป็นต้น จึงทำให้การใช้เทอร์มินัลเพื่อการสื่อสารบนระบบเครือข่ายเกิดขึ้นได้แม้ว่าจะใช้จอเทอร์มินัลต่างแบบกันก็ตาม

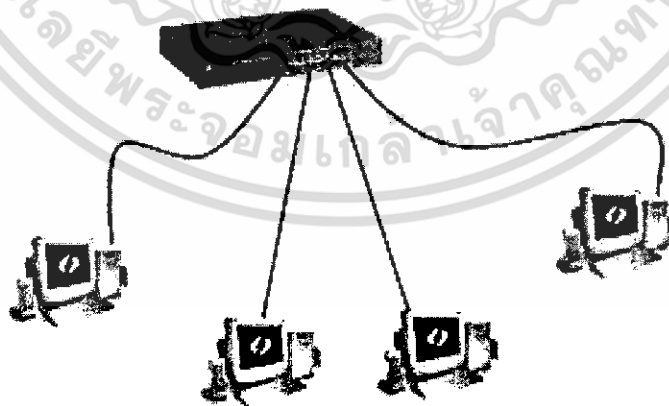
2.3 อุปกรณ์เครือข่าย

เครือข่ายขนาดเล็กมักประกอบด้วยสถานีงานและสถานีเซิร์ฟเวอร์ต่อเชื่อมกันการเชื่อมต่อเครือข่ายขนาดเล็กจำนวนหลายเครื่องเข้าด้วยกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันต้องอาศัยอุปกรณ์เครือข่ายที่มีลักษณะสมบัติแตกต่างกัน ไปอุปกรณ์เครือข่ายพื้นฐานที่พบโดยทั่วไปและจะอธิบายได้แก่ ฮับ และสวิตช์

2.3.1 ฮับ (HUB)

ฮับ เป็นอุปกรณ์เชื่อมต่อสถานีเครือข่ายที่ใช้โทโปโลยีแบบดาว เช่น อีเทอร์เน็ต 10BaseT ฮับมีพอร์ตได้หลายแบบเช่น พอร์ต RJ-45 ใช้กับสายคู่ตีเกลียวในเครือข่าย 10BaseT หรือพอร์ตไฟเบอร์ใช้กับเส้นใยนำแสงในเครือข่าย 10BaseF

ฮับเป็นอุปกรณ์ในระดับฟิสิกส์คอลเช่นเดียวกับรีพีตเตอร์ ด้วยเหตุนี้จึงมักเรียกฮับว่าเป็นมัลติพอร์ตรีพีตเตอร์ หน้าที่ของฮับคือขยายสัญญาณและกระจายชุดข้อความในการสื่อสารไปทุกพอร์ต ฮับใช้เชื่อมต่อเครือข่ายประเภทเดียวกันเท่านั้น เครือข่ายที่เชื่อมด้วยฮับจะรวมเป็นเครือข่ายเดียวกันดังนั้นเพิกเกิดที่สร้างจากเครือข่ายหนึ่งผ่านฮับไปอีกเครือข่ายหนึ่ง

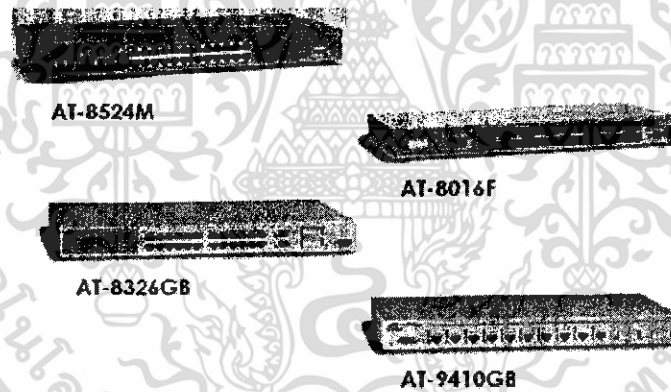

รูป 2.2 การเชื่อมต่อเครือข่ายโดยฮับในรูปแบบดาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.2 สวิตช์ (Switch)

สวิตช์ เป็นอุปกรณ์ที่มีการทำงานอยู่บนชั้น 2 ของระบบเครือข่ายรูปแบบ OSI 7 ชั้น เราสามารถเรียกอุปกรณ์ สวิตช์ ได้อีกว่าเป็นอุปกรณ์ สวิตช์ซิงฮับ (Switching Hub) หรือ บริดจ์สวิตช์ (Bridge switch) จะมีความสามารถในการทำงานมากกว่าฮับ โดยที่สวิตช์จะทำงานในการรับ-ส่ง ข้อมูลที่สามารถส่งข้อมูลจากพอร์ตหนึ่งของอุปกรณ์ไปยังเฉพาะพอร์ตปลายทางที่เชื่อมต่ออยู่กับ อุปกรณ์หรือเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ต้องการส่งข้อมูลไปหาเท่านั้น ซึ่งจากหลักการทำงานในลักษณะนี้ ทำให้พอร์ตที่เหลือของสวิตช์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรับ-ส่งข้อมูลนั้นสามารถทำการรับ-ส่งข้อมูลกัน ได้พร้อมกันในเวลาเดียวกันนั้นจะทำให้สวิตช์มีการทำงานในแบบที่ความถี่ในการสื่อสาร (Bandwidth) ที่ใช้ในการรับ-ส่งข้อมูลจะไม่ขึ้นอยู่กับจำนวนของคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เชื่อมต่ออยู่กับสวิตช์จากการทำงานของสวิตช์ในลักษณะนี้จะเห็นได้ว่าคอมพิวเตอร์ทุก ๆ เครื่องที่เชื่อมต่ออยู่จะมีความถี่ในการสื่อสารที่มีค่าเท่ากับค่าความถี่ในการสื่อสารของสวิตช์ด้วยเหตุนี้ทำให้ ในปัจจุบันสวิตช์จะได้รับความนิยมในการนำมาใช้งานในระบบเครือข่ายมากกว่าฮับ

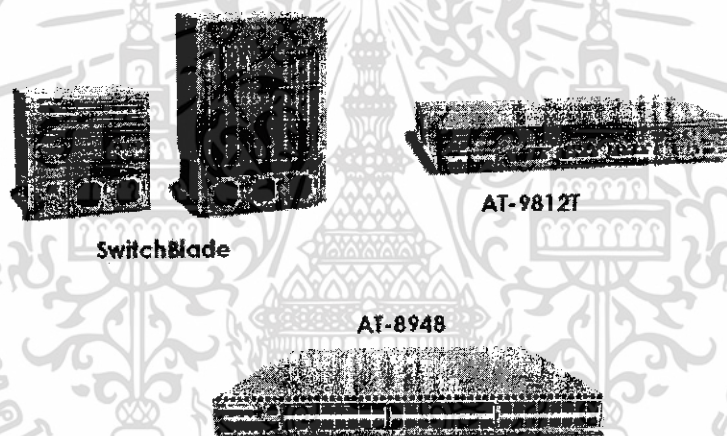

รูปที่ 2.3 สวิตช์ในแบบต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3 สวิตช์ชั้นที่ 3 (Layer 3 Switch)

จากที่ได้กล่าวไปแล้วว่าสวิตช์นั้นจะมีการทำงานอยู่ชั้นที่ 2 ของระบบ OSI-7 ชั้น แต่ก็ยัง มีอุปกรณ์สวิตช์อีกรูปแบบหนึ่งที่มีความสามารถของการทำงานเพิ่มขึ้น โดยรองรับการทำงานอยู่บน ชั้นที่ 3 (Network Layer) ของ OSI Model ได้ซึ่งโดยปกติแล้วอุปกรณ์ที่ทำงานอยู่ชั้น 3 นี้จริง ๆ จะเป็นอุปกรณ์เราเตอร์เป็นหลักข้อแตกต่างระหว่างอุปกรณ์สวิตช์ชั้นที่ 3 กับเราเตอร์ก็คือสวิตช์ชั้นที่ 3 นั้นจะสามารถทำงานได้ทั้งบนชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 และสวิตช์ชั้นที่ 3 จะผลิตขึ้นมาภายใต้พื้นฐาน ของเทคโนโลยี ASIC (Application Specific Integrated Circuit) แต่เราเตอร์ส่วนใหญ่จะผลิต ขึ้นมาโดยมี RISC Processor คอยควบคุมในเรื่องของการประมวลผลและจะต้องมีซอฟต์แวร์ที่เข้า มาควบคุมการทำงานอีกทีหนึ่งซึ่งทำให้การทำงานของสวิตช์ชั้นที่ 3 นั้นจะรวดเร็วกว่าเราเตอร์เป็น อย่างมาก

รูปที่ 2.4 สวิตช์ชั้นที่ 3 ในแบบต่าง ๆ

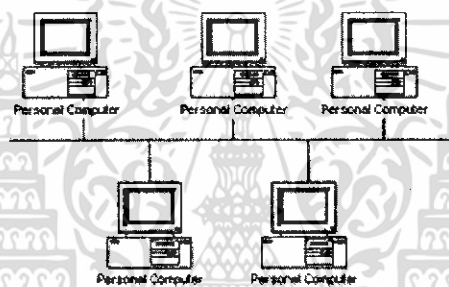
2.4 สถาปัตยกรรมของระบบเครือข่าย

สถาปัตยกรรมของระบบเครือข่าย (Network Architecture) หรือโทโปโลยี (Topology) คือ ลักษณะทางกายภาพ (ภายนอก) ของเครือข่ายซึ่งหมายถึงลักษณะของการเชื่อมโยงสายสื่อสารเข้ากับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ภายในเครือข่ายด้วยกันนั่นเองโทโปโลยีของเครือข่ายแต่ละแบบมีความเหมาะสมในการใช้งานแตกต่างกันจึงมีความจำเป็นที่เราจะต้องทำการศึกษาลักษณะและคุณสมบัติข้อดีและข้อเสียของโทโปโลยีแต่ละแบบเพื่อนำไปใช้ในการออกแบบพิจารณาเครือข่ายให้เหมาะสมกับการใช้งานรูปแบบของโทโปโลยีของเครือข่ายหลัก ๆ มีดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.1 โทโปโลยีแบบบัส (Bus Topology)

เป็นโทโปโลยีที่ได้รับความนิยมใช้กันมากที่สุดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันลักษณะการทำงานของเครือข่ายโทโปโลยีแบบบัส คืออุปกรณ์ทุกชิ้นหรือโหนดทุกโหนดในเครือข่ายจะต้องเชื่อมโยงเข้ากับสายสื่อสารหลักที่เรียกว่า "บัส" (BUS) เมื่อโหนดหนึ่งต้องการจะส่งข้อมูลไปให้ยังอีกโหนดหนึ่งภายในเครือข่ายจะต้องตรวจสอบให้แน่ใจก่อนว่าบัสว่างหรือไม่ ถ้าหากไม่ว่างก็ไม่สามารถจะส่งข้อมูลออกไปได้ทั้งนี้เพราะสายสื่อสารหลักมีเพียงสายเดียวในกรณีที่มีข้อมูลวิ่งมาในบัส ข้อมูลนี้จะวิ่งผ่านโหนดต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ ในขณะที่แต่ละโหนดจะคอยตรวจสอบข้อมูลที่ผ่านมาว่าเป็นของตนเองหรือไม่ หากไม่ใช่ก็จะปล่อยให้ข้อมูลวิ่งผ่านไปแต่หากเลขไอพีปลายทางซึ่งกำกับมากับข้อมูลตรงกับเลขไอพีของของตน โหนดนั้นก็รับข้อมูลเข้าไป

รูปที่ 2.5 โทโปโลยีแบบบัส

ข้อดีข้อเสียของโทโปโลยีแบบบัส

ข้อดี

- ใช้สายส่งข้อมูลน้อยและมีรูปแบบที่ง่ายในการติดตั้งทำให้ลดค่าใช้จ่ายในการติดตั้งและบำรุงรักษา
- สามารถเพิ่มอุปกรณ์ชิ้นใหม่เข้าไปในเครือข่ายได้ง่าย

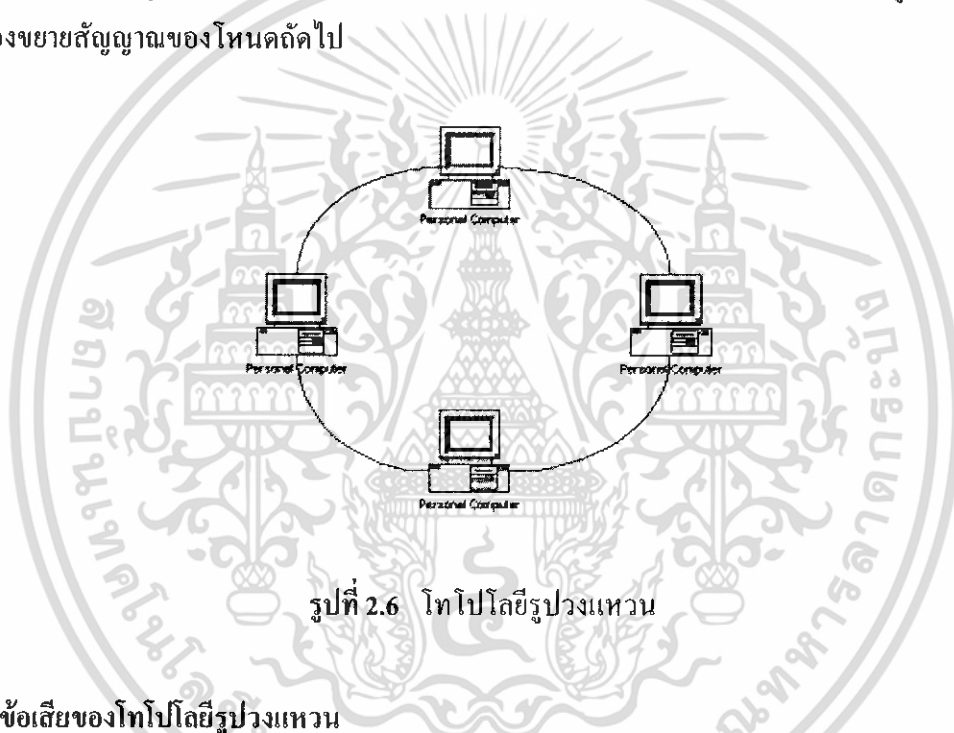
ข้อเสีย

- ในกรณีที่เกิดการเสียหายของสายส่งข้อมูลหลักจะทำให้ทั้งระบบทำงานไม่ได้
- การตรวจสอบข้อผิดพลาดทำได้ยากต้องทำจากหลาย ๆ จุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2 โทโปโลยีแบบวงแหวน (Ring Topology)

เป็นการเชื่อมต่ออุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ากันเป็นวงกลมข้อมูลข่าวสารจะถูกส่งจากโหนดหนึ่งไปยังอีกโหนดหนึ่งวนอยู่ในเครือข่ายไปในทิศทางเดียวเหมือนวงแหวน (ในระบบเครือข่ายรูปวงแหวนบางระบบสามารถส่งข้อมูลได้สองทิศทาง) ในแต่ละโหนดหรือสถานีจะมีเครื่องขยายสัญญาณประจำโหนด 1 ตัว ซึ่งจะทำหน้าที่เพิ่มเติมข่าวสารที่จำเป็นต่อการสื่อสารในส่วนหัวของชุดข้อความในการสื่อสารข้อมูลสำหรับการส่งข้อมูลออกจากโหนด และมีหน้าที่รับชุดข้อความในการสื่อสารข้อมูลที่ไหลผ่านมาจากสายสื่อสารเพื่อตรวจสอบว่าเป็นข้อมูลที่ส่งมาให้โหนดคนหรือไม่ใช่ ถ้าใช่ก็จะคัดลอกข้อมูลทั้งหมดนั้นส่งต่อไปให้กับโหนดของตน แต่ถ้าไม่ใช่ก็จะปล่อยข้อมูลนั้นไปยังเครื่องขยายสัญญาณของโหนดถัดไป

รูปที่ 2.6 โทโปโลยีรูปวงแหวน

ข้อดีข้อเสียของโทโปโลยีรูปวงแหวน

ข้อดี

- การส่งข้อมูลสามารถส่งไปยังผู้รับหลาย ๆ โหนดพร้อมกันได้โดยกำหนดตำแหน่งปลายทางเหล่านั้นลงในส่วนหัวของชุดข้อความในการสื่อสารข้อมูล เครื่องขยายสัญญาณของแต่ละโหนดจะตรวจสอบเองว่ามีข้อมูลส่งมาให้ที่โหนดตนเองหรือไม่
- การส่งข้อมูลเป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงไม่มีการชนกันของสัญญาณข้อมูล

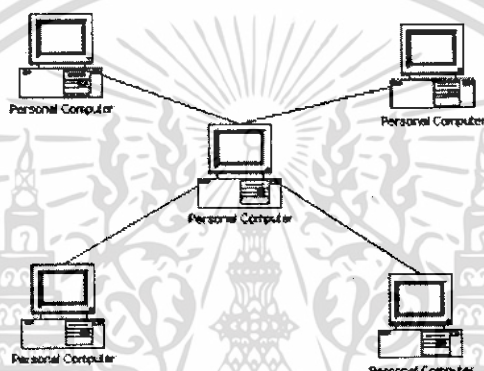
ข้อเสีย

- ถ้ามีโหนดใดโหนดหนึ่งเกิดเสียหายข้อมูลจะไม่สามารถส่งผ่านไปยังโหนดต่อไปได้และจะทำให้เครือข่ายทั้งเครือข่ายขาดการติดต่อสื่อสาร
- เมื่อโหนดหนึ่งต้องการส่งข้อมูลโหนดอื่น ๆ ต้องมีส่วนร่วมด้วย ซึ่งจะทำให้เสียเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.3 โทโปโลยีรูปดาว (Star Topology)

เป็นการเชื่อมโยงการติดต่อสื่อสารที่มีลักษณะคล้ายรูปดาวหลายแฉก โดยมีสถานีกลางหรือฮับเป็นจุดผ่านการติดต่อกันระหว่างทุกโหนดในเครือข่าย สถานีกลางจึงมีหน้าที่เป็นศูนย์กลางควบคุมเส้นทางการสื่อสารทั้งหมด นอกจากนี้สถานีกลางยังทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางคอยจัดส่งข้อมูลให้กับโหนดปลายทางอีกด้วย การสื่อสารภายในเครือข่ายแบบดาวจะเป็นแบบ 2 ทิศทางโดยจะอนุญาตให้มีเพียงโหนดเดียวเท่านั้นที่สามารถส่งข้อมูลเข้าสู่เครือข่ายได้จึงไม่มีโอกาสที่หลาย ๆ โหนดจะส่งข้อมูลเข้าสู่เครือข่ายในเวลาเดียวกันเพื่อป้องกันการชนกันของสัญญาณข้อมูล เครือข่ายแบบดาวเป็นโทโปโลยีอีกแบบหนึ่งที่เป็นที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน

รูปที่ 2.7 โทโปโลยีแบบดาว

ข้อดีและข้อเสียของโทโปโลยีแบบดาว

ข้อดี

- การติดตั้งเครือข่ายและการดูแลรักษาทำได้ง่าย
- หากมีโหนดใดเกิดความเสียหายก็สามารถตรวจสอบได้ง่ายและเนื่องจากใช้อุปกรณ์ 1 ตัวต่อสายส่งข้อมูล 1 เส้น ทำให้การเสียหายของอุปกรณ์ใดในระบบไม่กระทบต่อการทำงานของจุดอื่น ๆ ในระบบ
- ง่ายในการให้บริการเพราะโทโปโลยีแบบดาวมีศูนย์กลางทำหน้าที่ควบคุม

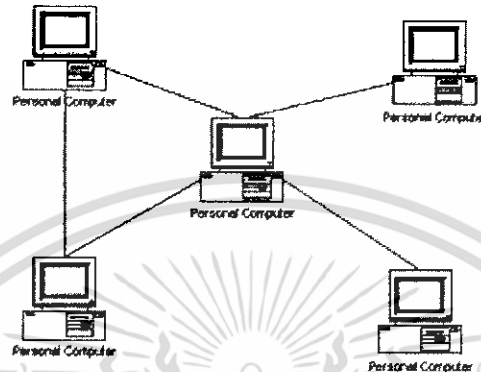
ข้อเสีย

- ถ้าสถานีกลางเกิดเสียหายขึ้นมาจะทำให้ทั้งระบบทำงานไม่ได้
- ต้องใช้สายส่งข้อมูลจำนวนมากกว่าโทโปโลยีแบบบัสและแบบวงแหวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.4 โทโปโลยีแบบผสม (Hybrid Topology)

เป็นเครือข่ายการสื่อสารข้อมูลแบบผสมระหว่างเครือข่ายแบบใดแบบหนึ่งหรือมากกว่า เพื่อความถูกต้องแน่นอนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการและภาพรวมขององค์กร

รูปที่ 2.8 โทโปโลยีแบบผสม

2.5 ไอพีที่อยู่ (IP Address)

ไอพีเป็นส่วนประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในเครือข่ายที่ซีพี/ไอพี ซึ่งเป็นไอพีทางซอฟต์แวร์ ประจำสถานีเครือข่ายผู้ออกแบบเครือข่ายจำเป็นต้องศึกษาและเข้าใจรูปแบบของการจัดแบ่งไอพีออกเป็นคลาสและการจัดแบ่งเครือข่ายย่อยหรือเครือข่ายย่อยรวมทั้งสามารถออกแบบเครือข่ายย่อยโดยเลือกใช้ไอพีได้อย่างถูกต้องเนื้อหาซึ่งจะกล่าวถึงมีดังนี้

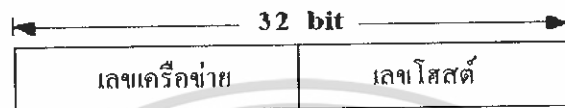
2.5.1 ไอพี

อุปกรณ์ที่เชื่อมต่อเข้าเครือข่ายและสามารถทำงานตามข้อกำหนดที่ซีพี/ไอพี จะต้องมีไอพี ประจำอุปกรณ์นั้น อุปกรณ์ดังกล่าวอาจเป็นโฮสต์ เราเตอร์ เครื่องพิมพ์ หรือแม้กระทั่งอุปกรณ์สำนักงาน เช่น โทรศัพท์ หรือเครื่องถ่ายเอกสาร ไอพีรุ่นสี่กำหนดให้ใช้ไอพีขนาด 32 บิต อุปกรณ์ที่เชื่อมกับอินเทอร์เน็ตจะมีไอพี 32 บิต ประจำอินเทอร์เน็ตที่ไม่ซ้ำกัน อุปกรณ์อย่างเราเตอร์จะมีหลายอินเทอร์เน็ตเฟสซึ่งแต่ละอินเทอร์เน็ตเฟสจะมีไอพีหลายค่า ตามจำนวนอินเทอร์เน็ตเฟสโดยไม่ซ้ำกัน แต่ถ้าเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์หรือ โฮสต์ปกติจะมีเพียงอินเทอร์เน็ตเฟสเดียวจึงมักเรียกว่าไอพีเป็นที่อยู่ประจำโฮสต์

ไอพีขนาด 32 บิตมีจำนวนไอพีรวมกันเท่ากับ 2^{32} (4,294,967,296) แต่เมื่อนำมาจัดสรรแล้วไม่สามารถใช้งานได้ครบทั้งหมด ไอพีนิยมเขียนในรูปเลขฐานสิบ โดยแบ่งเลข 32 บิตเป็น 4 ไบต์ แต่ละไบต์แทนด้วยเลขฐานสิบหนึ่งตัวและคั่นแต่ละไบต์โดยใช้เครื่องหมายจุด เช่น ไอพี 11000000 10101000 00001010 00000001 จะเขียนได้เป็น 192.168.10.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไอพี 32 บิต ประกอบขึ้นจากหมายเลขสองส่วนคือ เลขเครือข่าย(Network Number หรือ Network Identifier หรือ NetID) และ เลขโฮสต์ (Host Number หรือ Host Identifier หรือ HostId) เลขเครือข่ายใช้สำหรับจัดคลาสเครือข่าย ส่วนเลขโฮสต์ใช้ระบุหมายเลขโฮสต์ (หรืออีกนัยหนึ่งคือ อินเทอร์เน็ตของโฮสต์) ในเครือข่ายไอพีจึงแบ่งได้เป็นสองส่วน จำนวนบิตที่ใช้สำหรับเลขเครือข่าย และเลขโฮสต์ขึ้นอยู่กับคลาสที่สังกัด

รูปที่ 2.9 รูปแบบของไอพี

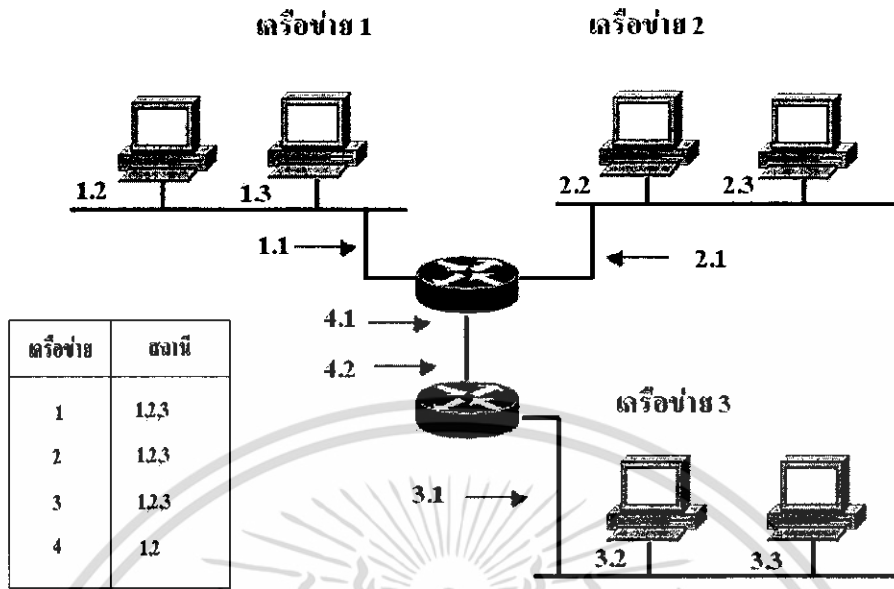
ในปัจจุบันฟิลด์กำหนดเลขเครือข่ายนิยมเรียกว่าส่วนหน้าของหมายเลขเครือข่ายย่อย (Network-Prefix) เพราะทุกโฮสต์ในเครือข่ายจะต้องมีบิตนำหน้าเหมือนกัน ตัวอย่างเช่น หากมีเลขเครือข่ายจำนวน 16 บิต ก็จะเรียกว่า บิตนำหน้า 16 เป็นต้น

2.5.2 ความสำคัญของเลขเครือข่ายและเลขโฮสต์

การจัดแบ่งไอพีออกเป็นสองส่วนที่ประกอบด้วยเลขเครือข่ายและเลขโฮสต์ก็เพื่อประโยชน์ในการดูแลระบบ เราเตอร์จะอาศัยเลขเครือข่ายเพื่อเลือกเส้นทางส่งชุดข้อความในการสื่อสารด้วยหลักการต่อไปนี้

โฮสต์ที่มีเลขเครือข่ายชุดเดียวกันย่อมอยู่ในเครือข่ายเดียวกันและสามารถสื่อสารถึงกันด้วยเฟรมรับส่งข้อมูลโดยไม่ต้องพึ่งเราเตอร์

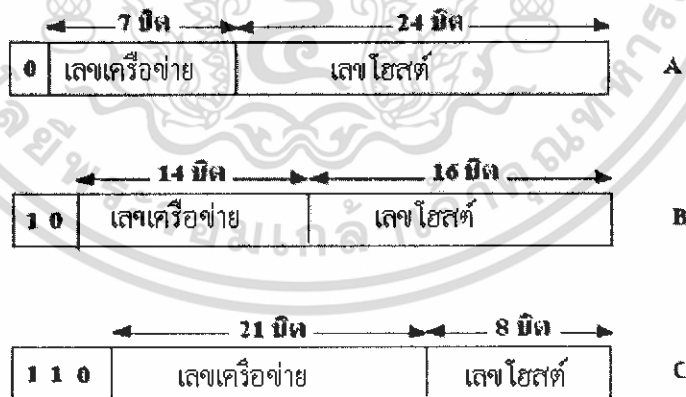
โฮสต์ที่มีเครือข่ายต่างกันจะอยู่ต่างเครือข่ายกัน การสื่อสารระหว่างโฮสต์จะอาศัยเราเตอร์ที่เชื่อมต่อเครือข่ายเป็นผู้นำส่งชุดข้อความในการสื่อสาร เราเตอร์อาจเชื่อมเครือข่ายที่อยู่ติดกันหรือส่งชุดข้อความในการสื่อสารผ่านเราเตอร์อื่นไปยังปลายทางดังรูป 2.10

รูปที่ 2.10 เราเตอร์เชื่อมโยงเครือข่ายที่มีเลขเครือข่ายต่างกัน

2.5.3 การจัดคลาสเครือข่าย

ไอพีมีการจัดออกเป็นกลุ่มหรือคลาส เครือข่ายที่ใช้งานในปัจจุบันมักจะสังกัดอยู่ในคลาสใดคลาสหนึ่ง คือ คลาส A,B หรือ C การแบ่งคลาสอาศัยจำนวนบิตนำหน้า เครือข่ายที่แตกต่างกันตามรูปที่ 2.11 แต่ละคลาสจึงมีจำนวนเครือข่ายในสังกัดและจำนวนโฮสต์ต่อเครือข่ายไม่เท่ากัน

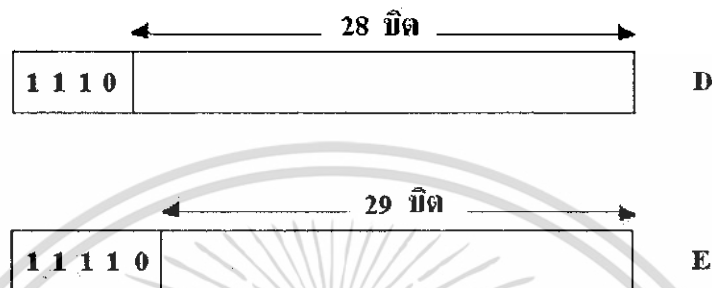

รูปที่ 2.11 การแบ่งคลาสเครือข่าย A,B,C

72246

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดคลาสตามรูปที่ 2.11 เป็นการจัดแบ่งตามการใช้งานเครือข่ายทั่วไปในขณะที่ยังมีอีก 2 คลาสซึ่งใช้เพื่อจุดประสงค์เฉพาะได้แก่คลาส D และ E ดังรูปที่ 2.12 เครือข่ายคลาส D เป็นเครือข่ายแบบมัลติคลาสต์ ส่วนคลาส E สงวนไว้ใช้งานหากมีความจำเป็นอื่นใดในอนาคต ทั้งสองคลาสนี้ไม่ได้แบ่งเลขโฮสต์จึงไม่กำหนดจำนวนโฮสต์ไว้

รูปที่ 2.12 การแบ่งคลาสเครือข่าย DE

การจัดคลาสโคdexใช้บิตนำหน้าเป็นการผนวกข้อมูลเพื่อใช้ในการเลือกเส้นทาง เช่น หากตรวจพบว่าบิตนำหน้า 2 บิตแรกมีค่าเป็น 10 แสดงว่าเป็นไอพีในคลาส B ซึ่งมีค่า 16 บิตแรกกำหนดกลุ่มเครือข่าย และ 16 บิตถัดมาเป็นเลขโฮสต์

2.5.4 ลักษณะสำคัญของแต่ละคลาส

จำนวนเครือข่ายในแต่ละคลาสและจำนวนโฮสต์สูงสุดที่มีได้สามารถคำนวณได้จากจำนวนบิตที่ใช้งานตามสูตร 2^n เมื่อ n คือจำนวนบิต ตัวอย่างเช่น ในคลาส B มีเลขโฮสต์จำนวน 16 บิต จึงมีโฮสต์ได้ไม่เกิน 2^{16} ซึ่งเท่ากับ 65,536 แต่เลขโฮสต์ที่ทุกบิตเป็น "0" และที่ทุกบิตเป็น "1" จะสงวนไว้ใช้งานกรณีเฉพาะ จำนวนโฮสต์จึงลดลงไป 2 โฮสต์ทุกเครือข่าย หรือมีโฮสต์ไม่เกิน $2^{16} - 2 = 65,534$ สูตร $2^n - 2$ นี้จะใช้กับการคำนวณเครือข่ายในคลาสและจำนวนโฮสต์ ทั้งคลาส A, B และ C ดังนี้

คลาส A

เครือข่ายในคลาส A มีบิตซ้ายสุดเป็น 0 และใช้ 7 บิตถัดมาเพื่อกำหนดเครือข่ายส่วนอีก 24 บิตที่เหลือจะเป็นบิตที่ใช้กำหนดโฮสต์ คลาส A จึงมีเลขเครือข่ายได้ 2^7 หรือ 128 ค่า แต่เครือข่าย 0.0.0.0 และ 127.0.0.0 สงวนไว้เป็นไอพีเฉพาะงานคือ 0.0.0.0 เป็นไอพีกำหนดเส้นทางโดยปริยาย (Default Route) ส่วน 127.0.0.0 เป็นไอพีวนกลับ คือเป็นไอพีที่ใช้เพื่อเชื่อมเข้าสู่อินเทอร์เน็ตวนกลับ ดังนั้นจำนวนเครือข่ายในคลาส A จึงมีได้ 126 เครือข่ายก็คือ เครือข่ายที่ขึ้นต้นด้วย 1.0.0.0 ถึง 126.0.0.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แต่ละเครือข่ายในคลาส A มีไอพีได้ $2^{24} - 2$ หรือเท่ากับ 16, 777,214 คือตั้งแต่ x.0.0.1 ถึง x.255.255.254 (x คือ เลขเครือข่าย) เครือข่ายในคลาส A ใช้กับหน่วยงานขนาดใหญ่ที่ต้องการไอพีเป็นจำนวนมากเครือข่ายคลาสนี้จัดสรรให้กับหน่วยงานในยุคเริ่มแรกของอินเทอร์เน็ต ไอพีเครือข่ายที่เหลืออยู่ส่วนใหญ่จะสงวนไว้

สังเกตว่าในคลาส A นี้เมื่อกล่าวถึงเฉพาะเลขเครือข่ายก็จะเขียนเฉพาะค่าที่แสดงเลขเครือข่ายที่ขนาด 8 บิต เท่านั้น เช่น 2 หรือ 26 ในทำนองเดียวกันเมื่อกล่าวถึงเฉพาะเลขโฮสต์ก็จะเขียนเฉพาะหมายเลขเครือข่ายโดยให้เลขโฮสต์เป็น “0” เช่น 2.0.0.0 รูปแบบการเขียนเช่นนี้ใช้กับคลาส B และ C เช่นกัน

คลาส B

เครือข่ายในคลาส B มีบิตแรกเริ่มเป็น 10 และใช้ 14 บิตถัดมากำหนดเลขเครือข่ายจำนวนบิตที่กำหนดเลขโฮสต์มีขนาด 16 บิต คลาส B จึงมีสมาชิกเครือข่ายได้ $2^{14} - 2$ หรือ 16,382 คือตั้งแต่ 128.1.0.0 ถึง 192.254.0.0 แต่ละเครือข่ายมีเลขโฮสต์ได้ $2^{16} - 2$ หรือเท่ากับ 65,534 ไอพี หรือตั้งแต่ x.x.0.1 ถึง x.x.255.254

เครือข่ายในคลาส B มักจัดสรรให้กับหน่วยงานขนาดกลาง ในปัจจุบันมีเครือข่ายในคลาส B เหลือไม่มากนัก และไม่จัดสรรเครือข่ายในคลาสนี้ให้กับผู้จดทะเบียนรายใหม่ไม่มีความจำเป็นอย่างแท้จริง

คลาส C

เครือข่ายในคลาส C มีบิตนำหน้า 110 และใช้ 21 บิตถัดมาเป็นเลขเครือข่าย จำนวนบิตที่เป็นเลขโฮสต์มีเพียง 8 บิต คลาส C จึงมีเลขเครือข่ายได้ตั้งแต่ 192.0.1.0 ถึง 223.255.254.0 รวม 2,097,150 เครือข่าย แต่ละเครือข่ายมีเลขโฮสต์ได้ตั้งแต่ 1 ถึง 254

จำนวนไอพีได้จำกัดเพียง 254 ไอพี ทำให้เครือข่ายเหมาะสมสำหรับหน่วยงานขนาดเล็ก หากจำเป็นต้องใช้โฮสต์มากกว่านี้ต้องขอใช้เครือข่ายคลาส C หลายเครือข่าย

คลาส D และ E

เครือข่ายในคลาส D และ E ไม่มีการจัดแบ่งเลขเครือข่ายและเลขโฮสต์ คลาส D มี 3 บิตแรกเป็น 111 จึงมีไอพีตั้งแต่ 244.0.0.0 ถึง 239.255.255.255 ไอพีในคลาสนี้เรียกว่า ที่อยู่มัลติคาสต์ (Multicast Address) เนื่องจากใช้ในเครือข่ายมัลติคาสต์

สำหรับคลาส E มีไอพีจาก 240.0.0.0 ถึง 254.255.255.255 ซึ่งสำรองไว้เพื่อความจำเป็นเฉพาะงานในอนาคต

2.6 การแบ่งเครือข่ายย่อย

เครือข่ายที่สังกัดการจัดเครือข่ายย่อยใช้วิธีแบ่งบางส่วนของคลาส A และ B เป็นเครือข่ายที่มีจำนวนโฮสต์ได้เป็นจำนวนมาก กล่าวคือ 16,777,214 และ 65,534 ตามลำดับ ในทางปฏิบัติแล้วเราไม่สามารถเชื่อมต่อโฮสต์ทั้งหมดในเครือข่ายเดี่ยว ๆ ได้เพราะข้อจำกัดทางฮาร์ดแวร์ ผู้วางระบบจึงต้องจัดแบ่งเครือข่ายขนาดใหญ่ให้เล็กลงเป็นเครือข่ายขนาดเล็กหรือเครือข่ายย่อย (Subnet) การแบ่งเครือข่ายย่อยนอกจากจะจัดจำนวนโฮสต์ให้เหมาะสมกับฮาร์ดแวร์ของเครื่องแล้วยังช่วยอำนวยความสะดวกในการบริหารเครือข่าย

การจัดเครือข่ายย่อยใช้วิธีแบ่งบางส่วนของเลขโฮสต์มาใช้เป็นเลขเครือข่ายย่อย (Subnet ID) เพื่อกำหนดว่าเป็นเครือข่ายย่อยที่เท่าใด ตัวอย่างเช่น เครือข่าย 161.246.0.0 ซึ่งอยู่ในคลาส B อาจใช้ 8 บิตแรกของเลขโฮสต์เป็นเลขเครือข่ายย่อย และ 8 บิตที่เหลือใช้สำหรับเลขโฮสต์ ดังรูปที่ 2.13

16 บิต	8 บิต	8 บิต
161.246.	เลขเครือข่าย	เลข โฮสต์

รูปที่ 2.13 ตัวอย่างการแบ่งเครือข่ายย่อยของ 161.246.0.0

จำนวนบิตของแต่ละเครือข่ายย่อยเป็นตัวกำหนดเครือข่ายย่อย เครือข่ายย่อยขนาด 8 บิต สำหรับเครือข่าย 161.246.0.0 จะมี 254 เครือข่ายย่อย ($2^{\text{เลขเครือข่ายย่อย}} - 2$) แต่ละเครือข่ายย่อยมี 254 โฮสต์ ($2^{\text{โฮสต์}} - 2$) ดังตารางที่ 2.1 เลขเครือข่ายย่อยที่ทุกบิตเป็น “1” และ “0” จะสงวนไว้ใช้งานเฉพาะ ดังนั้นเครือข่ายย่อย 161.246.0.0 และ 161.246.255.0 จึงนำมาใช้ไม่ได้

ตารางที่ 2.1 การจัดแบ่งเครือข่าย 161.246.0.0 ด้วยเครือข่ายย่อย 8 บิต

เครือข่ายย่อยที่	เครือข่ายย่อย	ไอพีเริ่มต้น	ไอพีสุดท้าย
1	161.246.1.0	161.245.1.1	161.245.1.254
2	161.246.2.0	161.246.2.1	161.246.2. 254
3	161.246.3.0	161.246.3.1	161.246.3. 254
...
...
252	161.246.252.0	161.246.252.1	161.246.252. 254
253	161.246.253.0	161.246.253.1	161.246.253. 254
254	161.246.254.0	161.246.254.1	161.246.254. 254

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.1 ซับเน็ตมาสก์ (Subnet mask)

เมื่อผู้วางระบบเลือกขนาดเครือข่ายย่อยแล้วจะกำหนดพารามิเตอร์เพื่อใช้บอกให้โฮสต์และเราเตอร์ทราบว่เครือข่ายย่อยที่ใช้งานมีขนาดกี่บิตค่านี้เรียกว่า ซับเน็ตมาสก์ (Subnet Mask)

ซับเน็ตมาสก์เป็นตัวเลข 32 บิตซึ่งเขียนอยู่ในรูป Dotted-Decimal เช่นเดียวกับการเขียนไอพี ซับเน็ตมาสก์จะมีบิตที่ตรงกับเลขเครือข่ายและเลขเครือข่ายย่อยเท่ากับ “1” ส่วนบิตที่ตรงกับเลขโฮสต์มีค่าเท่ากับ “0”

ตัวอย่างเครือข่าย 161.246.0.0 ซึ่งแบ่งให้มีเลขเครือข่ายย่อยและเลขโฮสต์อย่างละ 8 บิตจะมีค่า ซับเน็ตมาสก์เท่ากับ 255.255.255.0 ค่านี้คำนวณได้จากการเขียนไอพีทั้ง 4 หลัก และใส่เลขฐานสอง ที่มีค่าเท่ากับ “1” ให้ครบทุกบิตที่เป็นเลขเครือข่ายและเลขเครือข่ายย่อย จากนั้นให้ใส่ค่า “0” สำหรับเลขโฮสต์ แล้วจึงแปลงเลขฐานสองดังนี้

	8 บิต	8 บิต	8 บิต	8 บิต
• นำค่าไอพี	161	246	เลขเครือข่ายย่อย	เลขโฮสต์
• กำหนดบิต “1” และ “0”	11111111	11111111	11111111	00000000
• แปลงเป็นเลขฐานสิบ	255	255	255	0

เครือข่าย 161.246.0.0 ซึ่งใช้ซับเน็ตมาสก์เท่ากับ 255.255.255.0 เรียกว่าซับเน็ตมาสก์ 24 บิต เนื่องจากมีบิตที่มีค่า “1” จำนวน 24 บิต หรือเขียนอยู่ในรูปแบบ ที่นิยมใช้ในปัจจุบันคือ 161.246.0.0/24 โดยเรียกว่าเครือข่าย 161.246.0.0 มีบิตนำหน้า 24 บิต

2.6.2 ไอพีกำหนดเส้นทางโดยปริยาย (Default Subnet Mask)

การติดตั้งโฮสต์เข้าเครือข่ายนอกจากจะต้องกำหนดไอพีแล้วต้องกำหนดค่าซับเน็ตมาสก์ ตามที่ผู้ดูแลกำหนดไว้ด้วย ถึงแม้ว่าในบางเครือข่ายเช่นเครือข่ายคลาส C ที่มีโฮสต์โดยไม่ได้ แบ่งให้มีเครือข่ายย่อย ขั้นตอนการติดตั้งโฮสต์ยังจำเป็นต้องใส่ค่าซับเน็ตมาสก์เช่นกัน แต่ค่า ซับเน็ตมาสก์นี้เรียกว่า ไอพีกำหนดเส้นทางโดยปริยาย โดยไอพีกำหนดเส้นทางโดยปริยายของเครือข่ายคลาส A,B และ C แสดงได้ดังตารางที่ 2.2

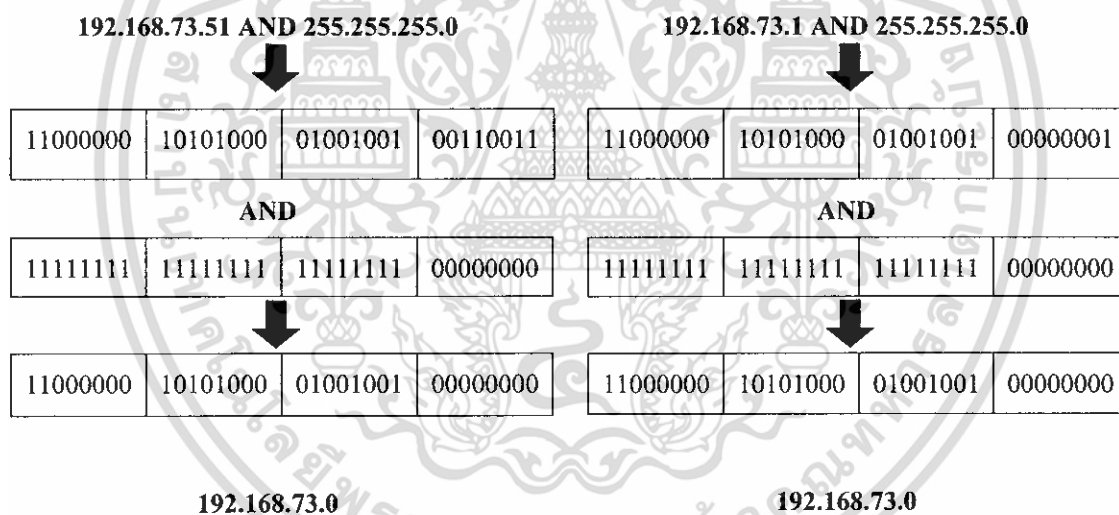
ผู้ดูแลระบบสามารถวางแผนจัดการเครือข่ายโดยเลือกทำเครือข่ายย่อยหรือไม่ทำก็ได้ตามความต้องการ โดยปกติแล้วผู้ดูแลระบบเครือข่ายในคลาส A และ B ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการใช้เครือข่ายย่อยได้

ตารางที่ 2.2 ค่าชั้นเน็ตมาส์กโดยปริยาย

คลาส	ชั้นเน็ตมาส์กโดยปริยาย	ชั้นเน็ตมาส์กโดยปริยาย (ฐาน สอง)
A	255.0.0.0	11111111 00000000 00000000 00000000
B	255.255.0.0	11111111 11111111 00000000 00000000
C	255.255.255.0	11111111 11111111 11111111 00000000

2.6.3 การเลือกเส้นทางในชั้นเน็ตมาส์ก

ชั้นเน็ตมาส์กนอกจากจะช่วยจัดแบ่งเครือข่ายย่อยแล้ว ยังใช้ประโยชน์ในการเลือกเส้นทางส่งข้อมูลเส้นทางเครือข่ายระหว่างเครือข่ายย่อยด้วย เช่น โฮสต์ 192.168.73.51 ในเครือข่าย 192.168.73.0/24 (ชั้นเน็ตมาส์ก 255.255.255.0) ต้องการส่งข้อมูลไปยังโฮสต์ 192.168.73.1 ข้อตกลงสำหรับจัดการข้อมูลไอพีที่เครือข่ายจะทำหน้าที่เลือกเส้นทางโดยนำไอพี 192.168.73.51 และ 192.168.73.1 มาผ่านตรรกะ “AND” บิตต่อบิตค่ากับชั้นเน็ตมาส์กดังนี้

รูปที่ 2.14 การตรวจหาไอพีเครือข่ายย่อยเพื่อเลือกเส้นทาง

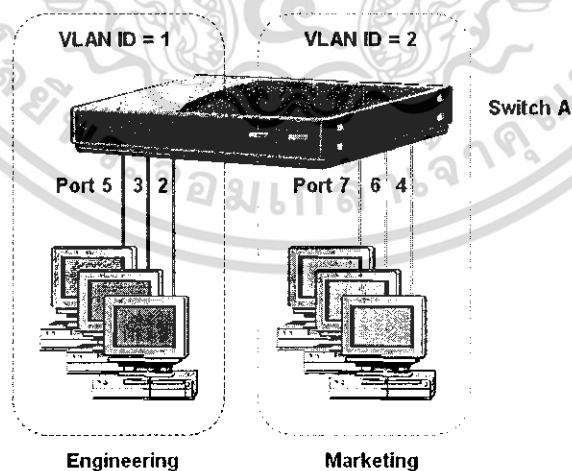
ผลลัพธ์จากตรรกะ “AND” ของไอพีและชั้นเน็ตมาส์กข้างต้นได้ค่าไอพีเครือข่ายย่อย 192.168.73.0 เท่ากัน ซึ่งหมายความว่าโฮสต์ทั้งสองอยู่ในเครือข่ายย่อยเดียวกันหากเครือข่ายที่ใช้คืออีเทอร์เน็ตแล้วโฮสต์ 192.168.73.51 จะสร้างชุดข้อความในการสื่อสารโดยระบุอีเทอร์เน็ตไอพีของ 192.168.73.1 โดยไม่ต้องส่งชุดข้อความในการสื่อสารให้เราเตอร์ดำเนินการ โปรดสังเกตว่าการใช้ลอจิก “AND” เป็นการใช้ชั้นเน็ตมาส์กเพื่อ “มาส์ก” ให้ได้เฉพาะเลขเครือข่าย ค่าชั้นเน็ตมาส์กจึงเป็นเสมือนหน้ากากครอบเอาเลขเครือข่ายออกมา ในกรณีที่โฮสต์ปลายทางอยู่ต่างเครือข่ายกับโฮสต์

ต้นทาง เช่น ไอพีของโฮสต์ต้นทางคือ 192.168.73.51 และโฮสต์ปลายทางคือ 192.168.3.1 ผลจากลอจิก “AND” ระหว่าง 192.168.3.1 กับมาสก์ 255.255.255.0 จะได้ค่า 192.168.3.1 ซึ่งต่างจาก 192.168.73.0 ดังนั้นโฮสต์ 192.168.73.51 จะสรุปว่า 192.168.3.0 อยู่ต่างเครือข่ายย่อย และจะส่งแพ็คเกจไปยังเราเตอร์เพื่อให้เราเตอร์นำส่งชุดข้อความในการสื่อสารต่อไป

2.7 เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน (VLAN)

เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน (VLAN : Virtual LAN) เป็นเทคโนโลยีที่ใช้ในการจำลองสร้างเครือข่ายท้องถิ่น แต่ไม่ขึ้นอยู่กับทางกายภาพเช่น สวิตช์หนึ่งตัวสามารถใช้จำลองเครือข่ายท้องถิ่นได้ห้าเครือข่าย หรือสามารถใช้สวิตช์สามตัวจำลองเครือข่ายท้องถิ่นเพียงหนึ่งเครือข่าย เป็นต้น ในการสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนโดยใช้อุปกรณ์เครือข่ายหลายตัวจะมีพอร์ตที่ทำหน้าที่เชื่อมต่อระหว่างอุปกรณ์เครือข่ายแต่ละตัว เรียกว่า ท่อรวมสัญญาณ (Trunk port) ซึ่งเสมือนมีท่อเชื่อมต่อหรือ ท่อเชื่อม (Trunk) เป็นตัวเชื่อมด้วย เนื่องจากเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนเป็นเครือข่ายท้องถิ่นแบบจำลองถึงแม้ว่าจะต่อทางกายภาพอยู่บนอุปกรณ์เครือข่ายตัวเดียวกันแต่การติดต่อกันนั้นจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ที่มีความสามารถในการค้นหาเส้นทาง เช่น เราเตอร์หรือสวิตช์ชั้นที่สามลักษณะพิเศษของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนต่างๆ ไปคือ

1. เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน แต่ละเครือข่ายที่ติดต่อกันนั้น จะมีลักษณะเหมือนกับต่อกันด้วยบริดจ์
2. เครือข่ายท้องถิ่นเสมือนสามารถต่อข้ามสวิตช์หลายตัวได้
3. ท่อเชื่อม (Trunks) ต่าง ๆ จะรองรับส่งข้อมูลที่คับคั่งของแต่ละเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนได้

รูปที่ 2.15 ตัวอย่างการกำหนดเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.1 ชนิดของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

- เครือข่ายท้องถิ่นเสมือนชั้นที่ 1 : กำหนดสมาชิกด้วยพอร์ตในการแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน จะใช้พอร์ตบอกว่าเป็นของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนใด เช่น สมมุติว่าในสวิตช์ที่มี 4 พอร์ต กำหนดให้ พอร์ต 1, 2 และ 4 เป็นของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนหมายเลข 1 และพอร์ตที่ 3 เป็นของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนหมายเลข 2 ดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 การกำหนดพอร์ตให้กับเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

Port	VLAN
1	1
2	1
3	2
4	1

- เครือข่ายท้องถิ่นเสมือนชั้นที่ 2 : กำหนดสมาชิกด้วยหมายเลขประจำอุปกรณ์ (MacAddress) ใช้หมายเลขประจำอุปกรณ์ในการแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน โดยให้สวิตช์ตรวจหาหมายเลขประจำอุปกรณ์จากแต่ละเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนดูตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4 การกำหนดหมายเลขประจำอุปกรณ์ให้กับเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนต่าง

MAC Address	VLAN
1212354145121	1
2389234873743	2
3045834758445	2
5483573475843	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เครื่องข่ายท้องถิ่นเสมือนชั้นที่ 2 : กำหนดสมาชิกด้วยชนิดของข้อตกลงแบ่งหมายเลขประจำอุปกรณ์โดยใช้ชนิดของข้อตกลงที่ปรากฏอยู่ในส่วนของส่วนต้นของข้อความ (Header) ในชั้นที่ 2 ดูตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5 การแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนโดยใช้ชนิดของข้อตกลงกำหนด

Protocol	VLAN
IP	1
IPX	2

- เครื่องข่ายท้องถิ่นเสมือนชั้นที่ 3 : กำหนดสมาชิกด้วยหมายเลขเครือข่ายย่อยแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนโดยใช้ส่วนต้นของข้อความในชั้นที่ 3 นั่นก็คือใช้หมายเลขเครือข่ายย่อยเป็นตัวแบ่ง

ตารางที่ 2.6 การแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน โดยใช้หมายเลขเครือข่ายย่อย

IP Subnet	VLAN
23.2.24	1
26.21.35	2

- เครื่องข่ายท้องถิ่นเสมือนในชั้นชั้นสูง : เครื่องข่ายท้องถิ่นเสมือนทำได้โดยใช้โปรแกรมประยุกต์แบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน เช่นการใช้โปรแกรม FTP สามารถใช้ได้เครื่องข่ายท้องถิ่นเสมือน 1 เท่านั้นและถ้าจะใช้ Telnet สามารถเรียกใช้ได้เครื่องข่ายท้องถิ่นเสมือน 2 เท่านั้น เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.2 ข้อดีของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

- เพิ่มประสิทธิภาพของเครือข่ายในระบบเครือข่ายทั่วไปจะมีการส่งข้อมูลแบบกระจาย (Broadcast) จำนวนมากทำให้เกิดความคับคั่ง (Congestion) และเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนมีความสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของเครือข่ายได้เนื่องจากเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนจะจำกัดให้ส่งข้อมูลแบบกระจาย ไปยังผู้ที่อยู่ในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนเดียวกันเท่านั้น
- ง่ายต่อการบริหารการใช้งานเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนอำนวยความสะดวกในการบริหารจัดการโครงสร้างของระบบเครือข่ายให้ง่าย มีความยืดหยุ่น และเสียค่าใช้จ่ายน้อย โดยเพียงเปลี่ยนโครงสร้างทางตรรกะเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนโครงสร้างทางกายภาพ กล่าวคือถ้าต้องการเปลี่ยนโครงสร้างของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนก็ทำโดยการตั้งค่าที่อุปกรณ์เครือข่ายใหม่ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนรูปแบบทางกายภาพของการเชื่อมต่อเครือข่ายที่มีอยู่เดิม
- เพิ่มการรักษาความปลอดภัยมากขึ้น เนื่องจากการติดต่อระหว่างอุปกรณ์เครือข่ายจะสามารถทำได้ภายในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนเดียวกันเท่านั้นถ้าต้องการที่จะติดต่อข้ามเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนต้องติดต่อผ่านอุปกรณ์ค้นหาเส้นทางหรือสวิตช์ชั้นที่สาม

2.7.3 ข้อเสียและปัญหาที่พบของการใช้เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

- ถ้าเป็นการแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนแบบพอร์ตนั้นจะมีข้อเสียเมื่อมีการเปลี่ยนพอร์ตนั้น อาจจะต้องทำการคอนฟิกเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนใหม่
- ถ้าเป็นการแบ่งเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนแบบหมายเลขประจำอุปกรณ์นั้นจะต้องให้ค่าเริ่มต้นของสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนก่อนและปัญหาที่เกิดขึ้นคือในระบบเครือข่ายที่ใหญ่มากจำนวนเครื่องนับพันเครื่อง นอกจากนี้ถ้ามีการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพาด้วยซึ่งก็จะมีค่าหมายเลขประจำอุปกรณ์และเมื่อทำการเปลี่ยนพอร์ตที่ต่อก็ต้องทำการตั้งค่าเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนใหม่

2.7.4 มาตรฐานของเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน 802.1Q

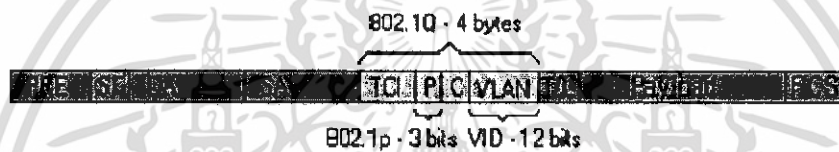
มาตรฐาน IEEE 802.1Q นั้นเป็นมาตรฐานในการนำข้อมูลของการกำหนดสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนใส่เข้าไปในเฟรมของอีเทอร์เน็ตหรือที่เรียกว่า การต่อเติม (Tagging) และโปรโตคอล 802.1Q นี้ถูกพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาเรื่องการบริหารจัดการด้านเครือข่ายที่เพิ่มขึ้น เช่น การกระจายเครือข่ายใหญ่ ๆ ให้เป็นส่วนย่อย ๆ (Segment) ทำให้ไม่สูญเสียแบนวิธให้กับการส่งข้อมูลแบบกระจายและการส่งข้อมูลหลายช่องทางมากเกินไปและยังเป็นการรักษาความปลอดภัยระหว่างส่วนย่อยต่าง ๆ ภายในเครือข่ายให้สูงขึ้นอีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การต่อเติมเฟรม (tagging Frame) ด้วยมาตรฐาน 802.1Q นั้นจะทำในระดับชั้นชั้นที่ 2 และการต่อเติมเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน (VLAN Tagging) นั้นจะเป็นการเปลี่ยนรูปแบบของเฟรมของอีเทอร์เน็ตมาตรฐาน 802.3 ให้เป็นรูปแบบใหม่ที่เป็นมาตรฐาน 802.3 ac ซึ่งมีไคอะแกรมของเฟรมมาตรฐาน 802.3 ดังรูปที่ 2.16 และไคอะแกรมของมาตรฐาน 802.3 ac ดังรูปที่ 2.17 (ส่วนสี่เหลี่ยมแทนส่วนของ tag 802.1Q)

รูปที่ 2.16 รูปแบบของเฟรม 802.3 ก่อนที่จะทำการต่อเติม เครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

รูปที่ 2.17 รูปแบบของเฟรม 802.3 ที่มีการ tagging 802.1Q แล้ว

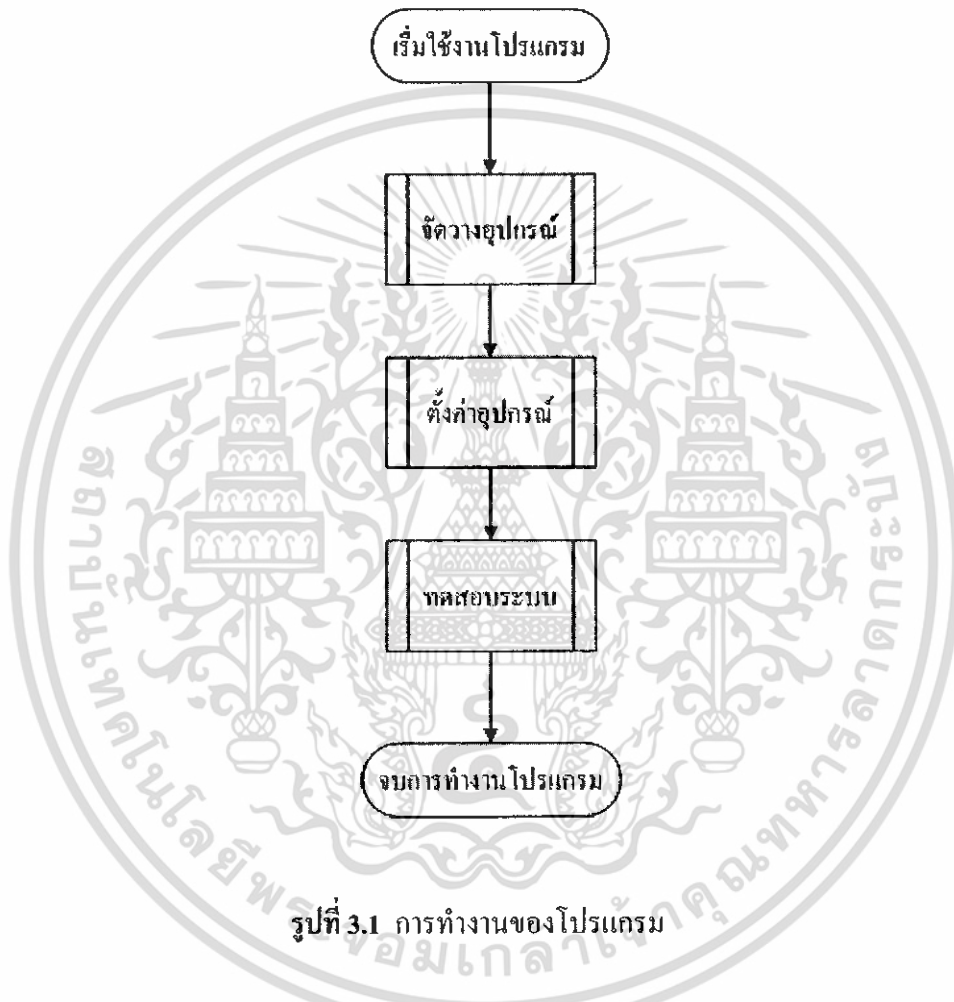
ตารางที่ 2.7 คำอธิบายส่วนต่างๆ ของมาตรฐาน 802.3

Label	Field Name	Size	Description
PRE	Preamble	7 bytes	Used to synchronize traffic between nodes
SF	Start Frame Delimiter	1 bytes	Marks the beginning of the header
DA	Destination Address	6 bytes	The MAC address of the next/final hop
SA	Source Address	6 bytes	The MAC address of the source
TCI	Tag Control Info	2 bytes	When set to 8100, indicates this frame uses 802.1p and Q tags
P	Priority	3 bits	Indicates 802.1p priority level 0-7
C	Canonical Indicator	1 bit	Indicates if the MAC addresses are in canonical format - Ethernet uses '0'
VLAN	VLAN Identifier (VID)	12 bits	Indicates which VLAN this frame belongs to (0-4095)
TL	Type/Length Field	2 bytes	Ethernet II 'type' or 802.3 'length' information
Payload	Payload	≤1500 bytes	User data or higher layer protocol information
FCS	Frame Check Sequence	4 bytes	Error checking on the frame's contents - also known as "CRC" (Cyclical Redundancy Check)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3 การออกแบบโครงงาน

3.1 การทำงานของโปรแกรม

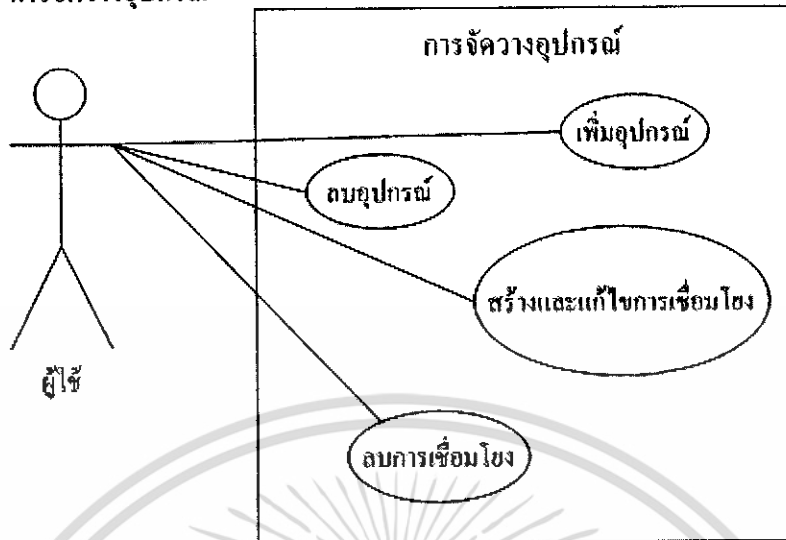

รูปที่ 3.1 การทำงานของโปรแกรม

การทำงานของโปรแกรมเริ่มจากผู้ใช้งานทำการเลือกอุปกรณ์และวางในตำแหน่งที่ต้องการ แล้วจึงทำการเชื่อมต่ออุปกรณ์เข้าไว้ด้วยกันจากนั้นจึงทำการตั้งค่าอุปกรณ์ เมื่อพอใจในผลขั้นต้นจึงเริ่มทำการทดสอบด้วยคำสั่งต่าง ๆ และทดลองซ้ำเพื่อการศึกษาโดยสามารถเปลี่ยนแปลงอุปกรณ์ปรับเปลี่ยนการเชื่อมต่อและทดลองตั้งค่าในแบบต่าง ๆ เพื่อการทดลอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.1 การจัดวางอุปกรณ์

รูปที่ 3.2 การทำงานของการวางอุปกรณ์

การจัดวางอุปกรณ์ ผู้ใช้สามารถทำงานได้ 4 การทำงาน ได้แก่ การเพิ่มอุปกรณ์ ลบอุปกรณ์ สร้างและแก้ไขการเชื่อมโยง ลบการเชื่อมโยง โดยการจัดวางอุปกรณ์ผู้ใช้งานจำเป็นต้องเริ่มจากการเพิ่มอุปกรณ์ก่อน จึงจะสามารถทำงานส่วนอื่นได้

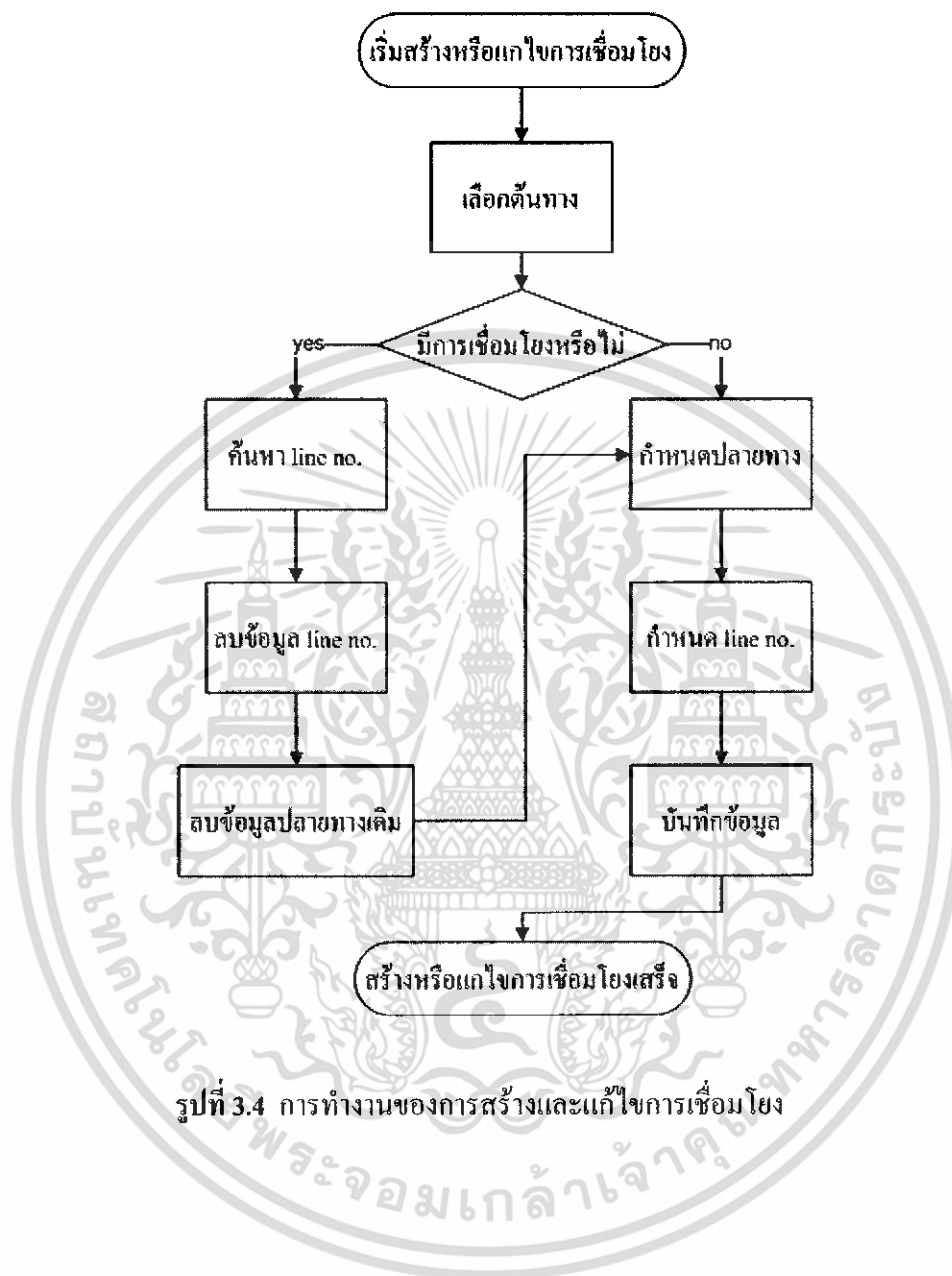
3.1.1.1 การเพิ่มอุปกรณ์

รูปที่ 3.3 การทำงานของการเพิ่มอุปกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

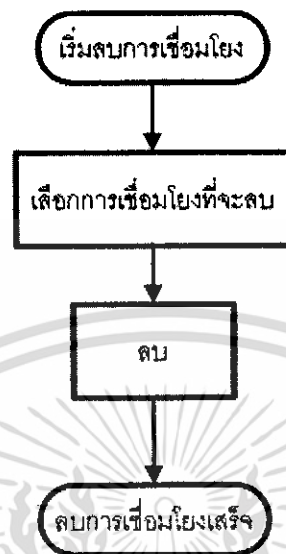
3.1.1.2 การสร้างและแก้ไขการเชื่อมโยง

รูปที่ 3.4 การทำงานของการสร้างและแก้ไขการเชื่อมโยง

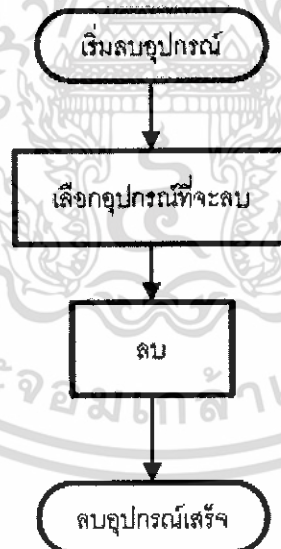
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.1.3 การลบการเชื่อมโยง

รูปที่ 3.5 การทำงานของการลบการเชื่อมโยง

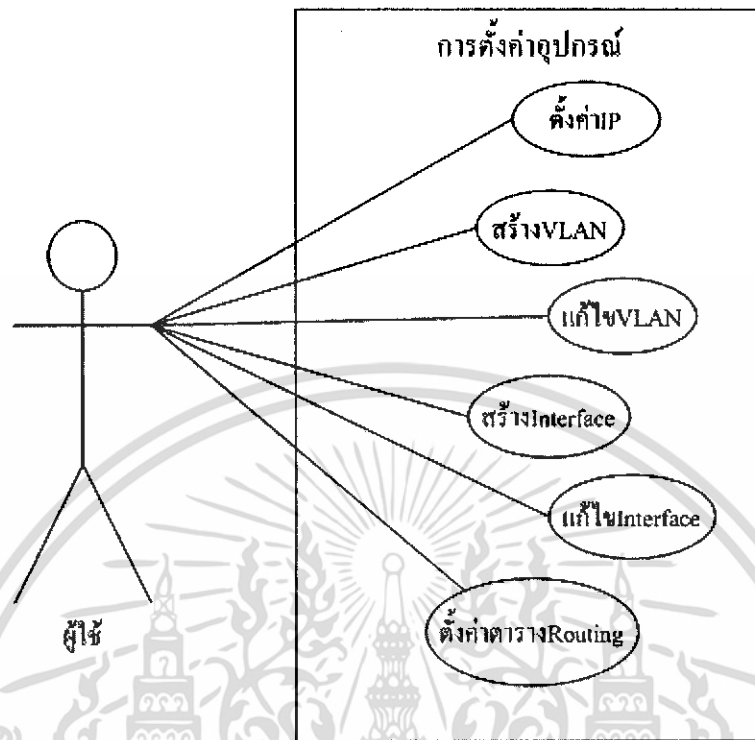
3.1.1.4 การลบอุปกรณ์

รูปที่ 3.6 การทำงานของการลบอุปกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

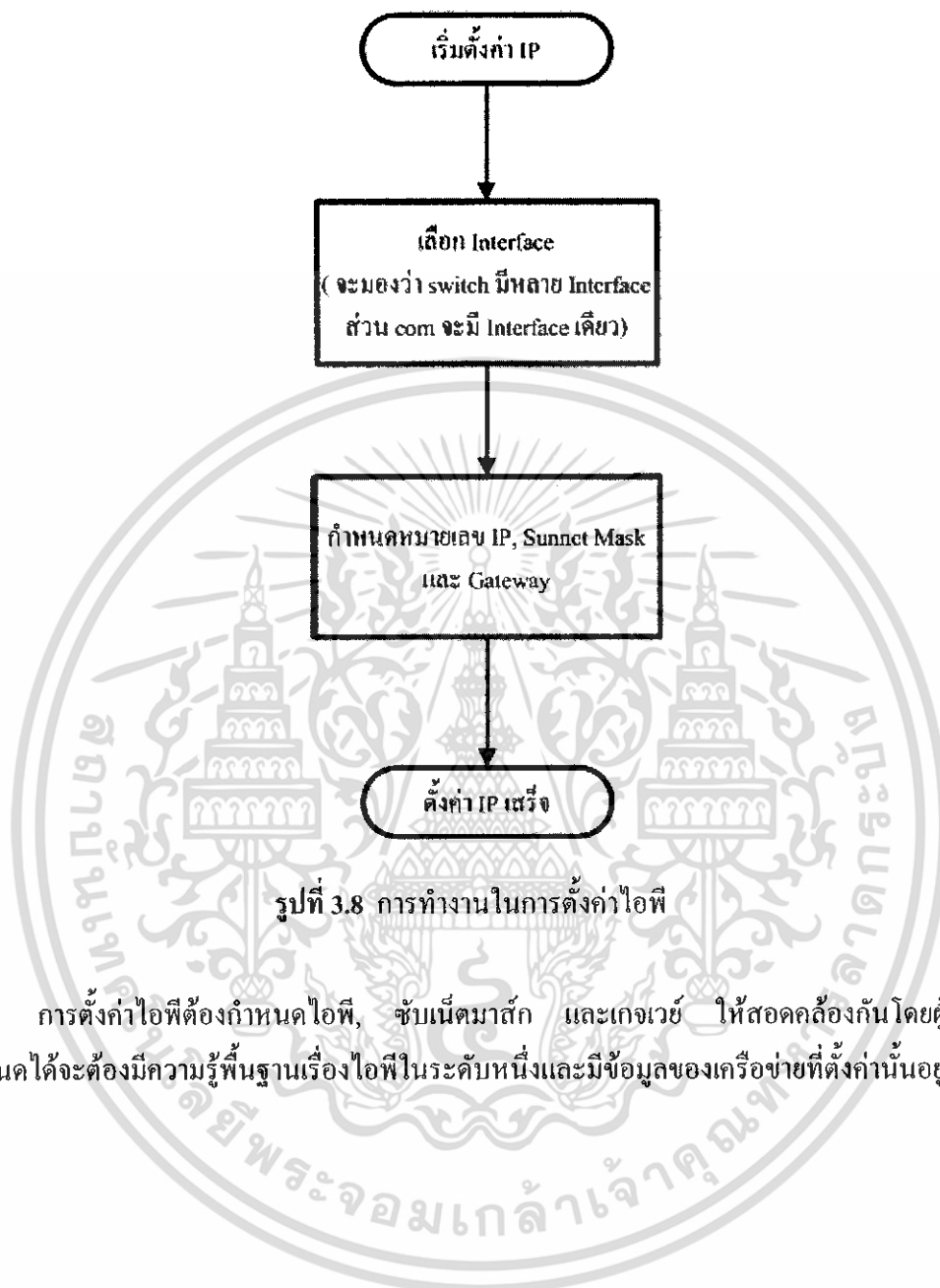
3.1.2 การตั้งค่าอุปกรณ์

รูปที่ 3.7 การทำงานของการตั้งค่าอุปกรณ์

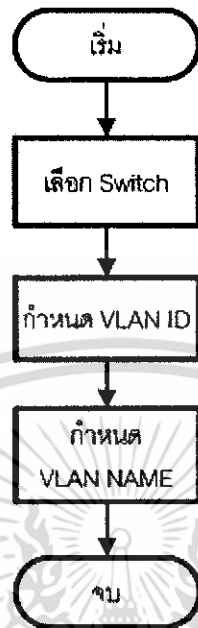
การตั้งค่าอุปกรณ์แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนการตั้งค่าไอพี และการสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน ซึ่งการตั้งค่าไอพีจะรวมการทำงานในการตั้งค่าไอพีโดยจะมองที่อินเตอร์เฟซหนึ่งจะต้องมีไอพีหนึ่งค่ากับ โดยสวิตช์ชั้นที่ 3 จะมีได้หลายอินเตอร์เฟซทำให้มีได้หลายไอพี

3.1.2.1 การตั้งค่าไอพี

การตั้งค่าไอพีต้องกำหนดไอพี, ซับเน็ตมาส์ก และเกจเวย์ ให้สอดคล้องกัน โดยผู้ที่จะกำหนดได้จะต้องมีความรู้พื้นฐานเรื่องไอพีในระดับหนึ่งและมีข้อมูลของเครือข่ายที่ตั้งค่านั้นอยู่ด้วย

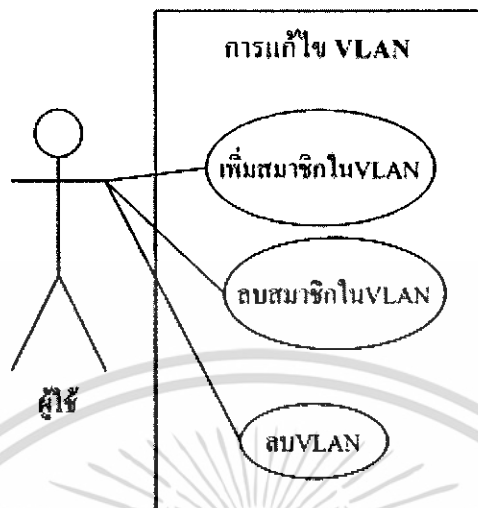
3.1.2.2 การสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

รูปที่ 3.9 การทำงานในการสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

การสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนเป็นการสร้างกลุ่มของเครือข่ายเสมือนขึ้นมาโดยข้อมูลนี้จะบันทึกอยู่บนสวิตช์แต่ละตัว เพื่อใช้อ้างอิงในการสร้างช่องทางการติดต่อในภายหลัง

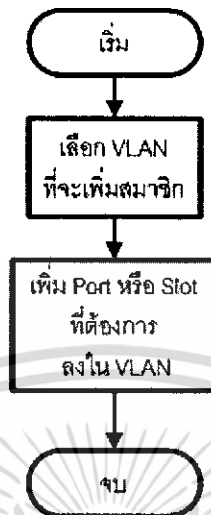
3.1.2.3 การแก้ไขเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

รูปที่ 3.10 การทำงานในการแก้ไขเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

การแก้ไขนี้จะมีการทำงานย่อยอีก 3 อย่าง ได้แก่ การเพิ่มสมาชิกเข้าไปในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน การลบสมาชิกออกจากเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน การลบเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน การทำงาน 3 อย่างนี้ใช้เพื่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของเครือข่ายที่เครื่องสวิตช์ใช้ในการวิเคราะห์หาเส้นทาง

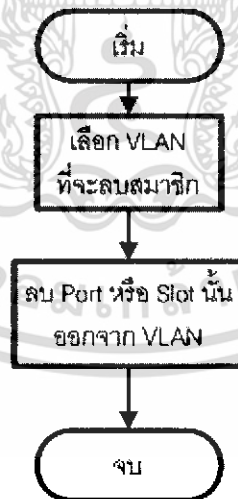
3.1.2.3.1 การเพิ่มสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

รูปที่ 3.11 การทำงานในการเพิ่มสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

เป็นขั้นตอนการเพิ่มสมาชิกให้กับเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน โดยการทำงานนี้จะทำให้ในหนึ่งอุปกรณ์สามารถมีเครือข่ายได้มากกว่า 1 เครือข่าย

3.1.2.3.2 การลบสมาชิกในเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

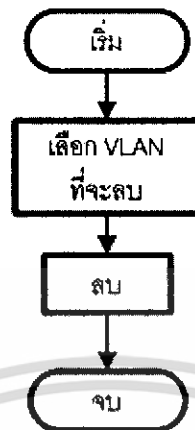

รูปที่ 3.12 การทำงานในการลบสมาชิกเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

เป็นขั้นตอนการลบสมาชิกออกจากเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน การทำงานนี้เป็นการเอาเครื่องอุปกรณ์ออกจากเครือข่ายได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอุปกรณ์โดยตรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

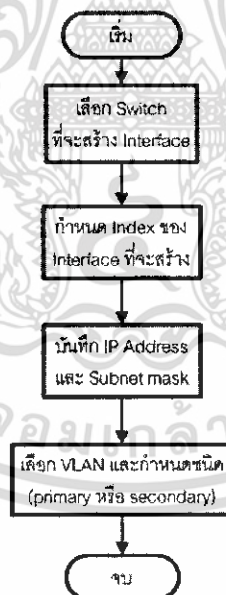
3.1.2.3.3 การลบเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

รูปที่ 3.13 การทำงานในการลบเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

การลบเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนจะทำให้เส้นทางที่ผ่านเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนนั้นๆ ถูกตัดการติดต่อไปด้วย

3.1.2.4 การสร้างอินเตอร์เฟซ

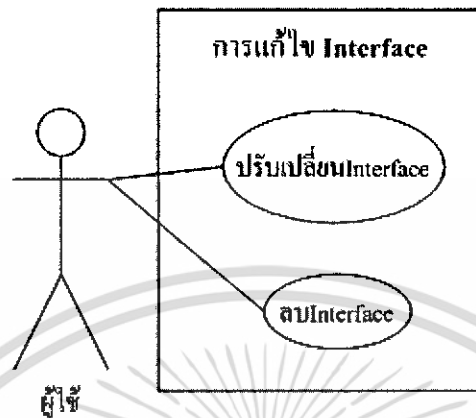

รูปที่ 3.14 การทำงานในการแก้ไขเครือข่ายท้องถิ่นเสมือน

การสร้างอินเตอร์เฟซจะเป็นการสร้างช่องทางให้กับการวิเคราะห์เส้นทางโดยจะสัมพันธ์กับเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนที่กำหนดไว้และมีการกำหนดชนิดเพื่อสร้างช่องทางสำรองไว้เพื่อช่องทางใดใช้ไม่ได้หรือมีการส่งผ่านข้อมูลมากเกินไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

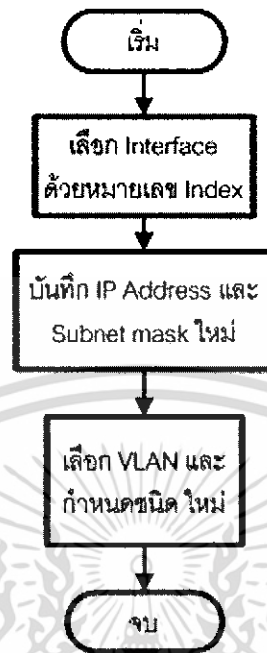
3.1.2.5 การเปลี่ยนแปลงอินเตอร์เฟซ

รูปที่ 3.15 การทำงานในการเปลี่ยนแปลงอินเตอร์เฟซ

เป็นการปรับเปลี่ยนช่องทางในการติดต่อของเครื่องสวิตช์กับเครือข่ายโดยการเปลี่ยนแปลงนี้เป็นเพียงการเปลี่ยนเส้นทางการติดต่อเท่านั้น ซึ่งต่างจากการแก้ไขเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนที่ทำให้สมาชิกของเครือข่ายเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เส้นทางหรือปลายทางการติดต่อเปลี่ยนไป

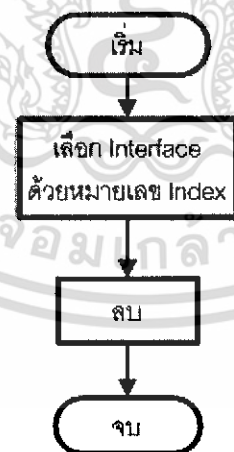
3.1.2.5.1 การแก้ไขอินเตอร์เฟซ

รูปที่ 3.16 การทำงานในการแก้ไขอินเตอร์เฟซ

การแก้ไขนี้จะทำงานเหมือนกับลบอินเตอร์เฟซนั้นไปและสร้างอินเตอร์เฟซใหม่ขึ้นมา

3.1.2.5.2 การลบอินเตอร์เฟซ

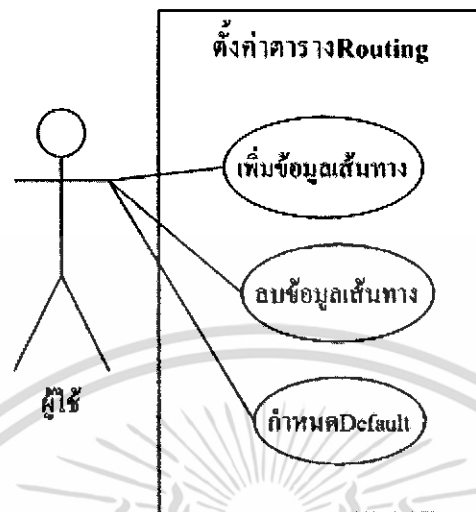

รูปที่ 3.17 การทำงานในการลบอินเตอร์เฟซ

เป็นการลบช่องทางการติดต่อกับเครือข่ายออกไปโดยลบเฉพาะข้อมูลอินเตอร์เฟซแต่ข้อมูล
อย่างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนหรือข้อมูลเส้นทางจะยังคงอยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

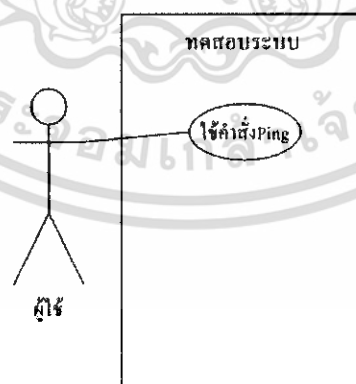
3.1.2.6 การตั้งค่าตารางเส้นทาง

รูปที่ 3.18 การทำงานในการตั้งค่าตารางเส้นทาง

เป็นการกำหนดเส้นทางการติดต่อเครือข่ายด้วยตัวเองซึ่งจำเป็นที่จะต้องตั้งค่าให้ถูกต้อง ไม่เช่นนั้นการวิเคราะห์เส้นทางจะไม่สามารถทำได้ถูกต้องสมบูรณ์การวิเคราะห์เส้นทางสิ่งสำคัญคือ ชับเน็ตมาส์กที่จะเป็นตัวระบุว่าข้อมูลควรไปในเครือข่ายโดยเลขชันเน็ตมาส์กจะสามารถบอกได้ถึงขนาดของเครือข่ายนั้น ๆ ได้อีกด้วย

3.1.3 การทดสอบระบบ

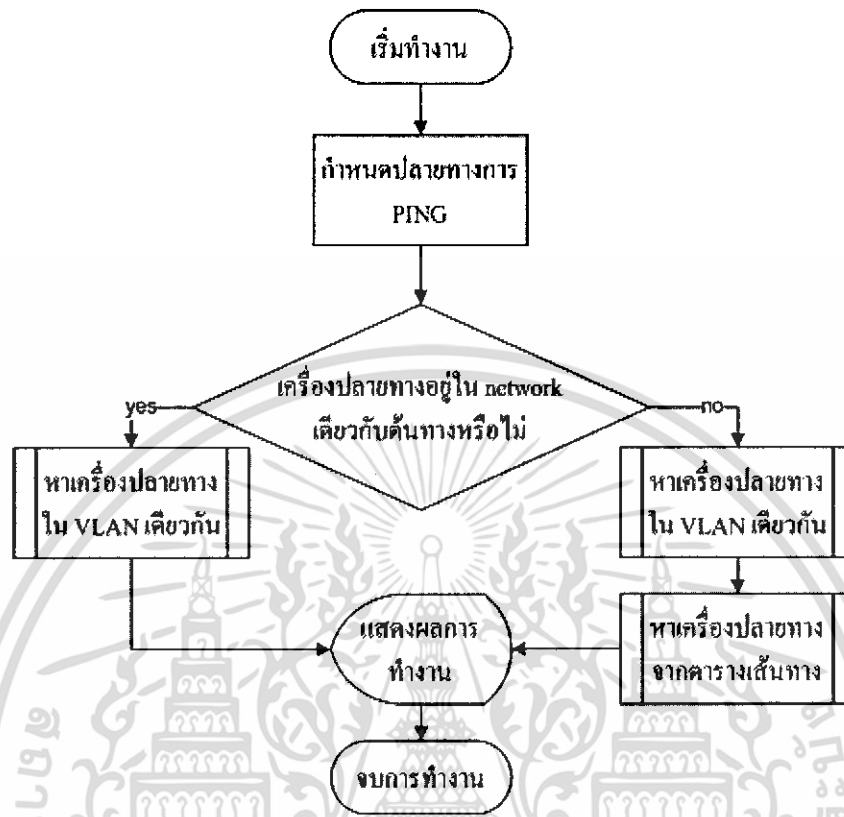

รูปที่ 3.19 การทำงานของการใช้คำสั่งทดสอบระบบ

เป็นการใช้คำสั่งทดสอบระบบว่ามีการเชื่อมต่อถูกต้องหรือไม่จะเป็นการทำงานที่ตอบสนองกับการทำงานที่กำหนดไว้ตามทฤษฎี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

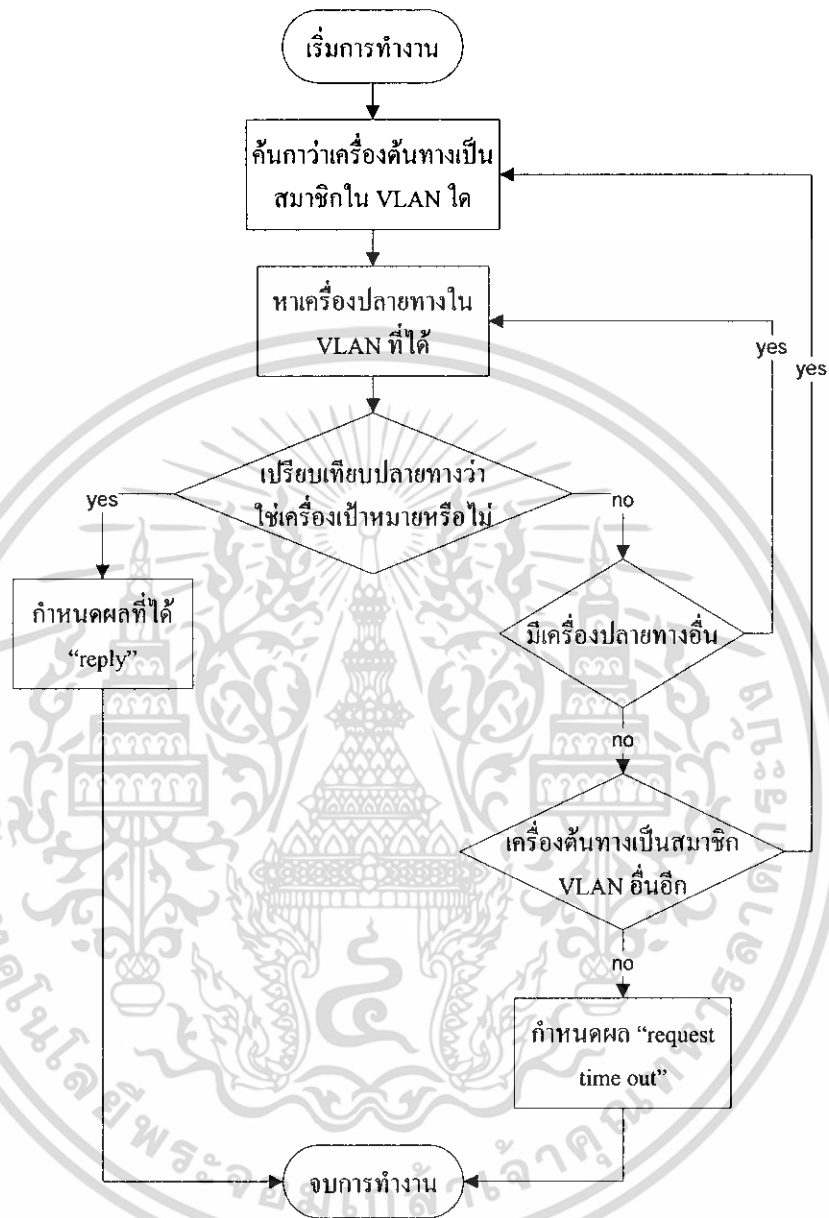
3.1.3.1 การทำงานของคำสั่ง PING

รูปที่ 3.20 การทำงานของคำสั่ง PING

การทำงานจะตรวจสอบว่าอยู่ในเครือข่ายเดียวกันหรือไม่ ถ้าไม่ได้อยู่ในเครือข่ายเดียวกันจะ
มีการทำงานเพิ่มขึ้นมา คือ การค้นหาเครื่องปลายทางจากตารางเส้นทางด้วยเป็นการทำงานเพื่อหา
เครื่องปลายทางที่อยู่ต่างเครือข่ายกัน

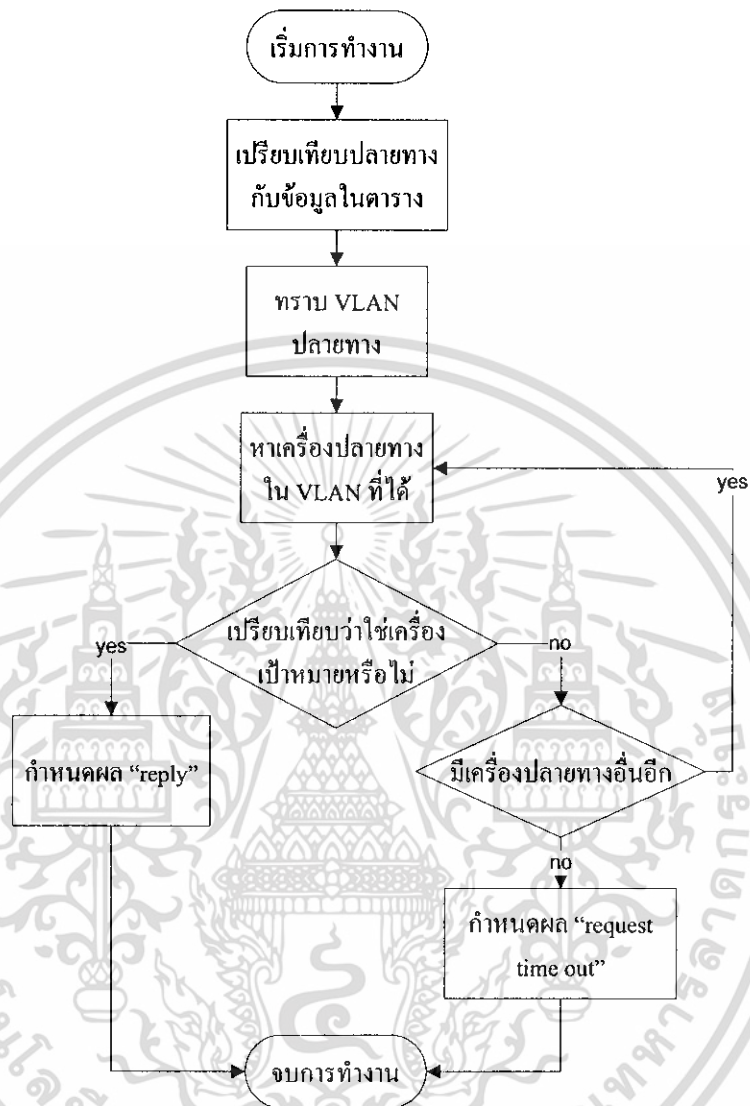
3.1.3.1.1 การหาเครื่องปลายทางในเครือข่ายเสมือนเดียวกัน

รูปที่ 3.21 การหาเครื่องปลายทางในเครือข่ายเสมือนเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.3.1.2 การหาเครื่องปลายทางจาดตารางเส้นทาง

รูปที่ 3.22 การหาเครื่องปลายทางจาดตารางเส้นทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 การออกแบบวัตถุจำลอง

3.2.1 การจำลองเครื่องคอมพิวเตอร์

เครื่องคอมพิวเตอร์ที่จำลองขึ้นจะมีการเก็บข้อมูลต่อไปนี้

- หมายเลข ไอพีที่อยู่
- ชั้นเน็ตมาส์ก
- เกจเวย์โดยปริยาย
- หมายเลขการเชื่อมโยง

โดยข้อมูลหมายเลขไอพีที่อยู่ ชั้นเน็ตมาส์ก และเกจเวย์โดยปริยาย จะมีการเก็บข้อมูลด้วยหน้าต่างตั้งค่าที่มีลักษณะให้ใส่หมายเลขลงไปและกดยืนยัน ส่วนข้อมูลหมายเลขการเชื่อมโยงจะถูกบันทึกเมื่อมีการสร้างการเชื่อมโยงขึ้นมา

3.2.2 การจำลองอุปกรณ์สวิทช์ขั้นที่ 3

อุปกรณ์สวิทช์ขั้นที่ 3 ที่จำลองขึ้นจะมีการเก็บข้อมูลต่อไปนี้

- สถานะสล็อต (Slot)
- จำนวนพอร์ต (Port) ในแต่ละสล็อต
- ข้อมูลโปรโตคอลไอพี (Protocol IP)
- ข้อมูลบริดจ์ (bridge)

โดยสถานะสล็อตจะระบุว่าสล็อตใดที่สามารถใช้งานได้หรือใช้งานไม่ได้ จำนวนพอร์ตจะระบุจำนวนที่สามารถเชื่อมโยงได้ใน 1 สล็อต ข้อมูลโปรโตคอลไอพีจะเก็บข้อมูลของอินเตอร์เฟซ (interface) และข้อมูลของการหาเส้นทาง (route) ข้อมูลบริดจ์จะเก็บข้อมูลของเครือข่ายเสมือน

ข้อมูลของเครือข่ายเสมือน ได้แก่ หมายเลขเครือข่ายเสมือน ชื่อของเครือข่ายเสมือน พอร์ตที่เป็นสมาชิกอยู่ในเครือข่ายเสมือน

ข้อมูลของอินเตอร์เฟซ ได้แก่ หมายเลขไอพีของอินเตอร์เฟซ ชั้นเน็ตมาส์กของอินเตอร์เฟซ เครือข่ายเสมือนที่เชื่อมต่อ

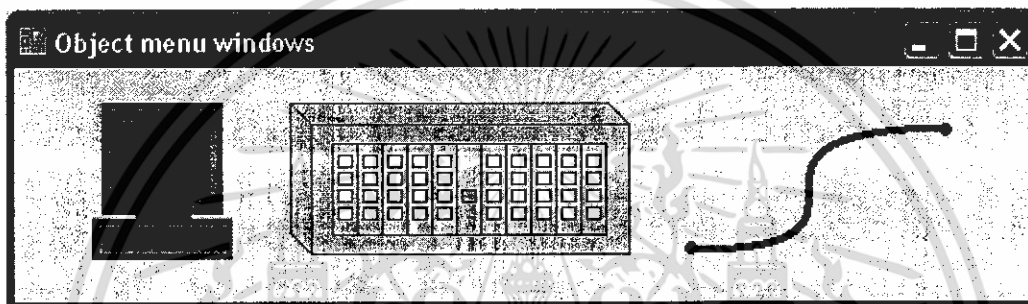
ข้อมูลของการหาเส้นทาง ได้แก่ เครือข่ายปลายทาง ชั้นเน็ตมาส์กของเครือข่ายปลายทาง เกจเวย์ อินเตอร์เฟซที่เชื่อมต่อ

การเชื่อมต่อระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์กับสวิทช์ขั้นที่ 3 จะสามารถเชื่อมต่อด้วยโทโปโลยีรูปดาว

3.3 การออกแบบหน้าต่างติดต่อผู้ใช้

การออกแบบจะเน้นให้เกิดความสมจริงและความสะดวกในการปรับเปลี่ยนค่าของอุปกรณ์ เช่น หน้าต่างสำหรับออกคำสั่งให้กับเครื่องอุปกรณ์ก็จะสร้างให้เหมือนกับอุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ส่วนคำสั่งที่ใช้ก็นำมาจากหนังสือคู่มือของอุปกรณ์นั้น ๆ เพื่อความสะดวกในการตัดการติดต่อจึงได้มีการทำหน้าต่างที่แสดงการเชื่อมต่อระหว่างอุปกรณ์โดยระบุหมายเลขสายที่ใช้เชื่อมโยงด้วย เพื่อให้ระบุการเชื่อมโยงที่ต้องการตัดได้อย่างถูกต้อง เป็นต้น

หน้าต่างติดต่อผู้ใช้ที่ได้ออกแบบ

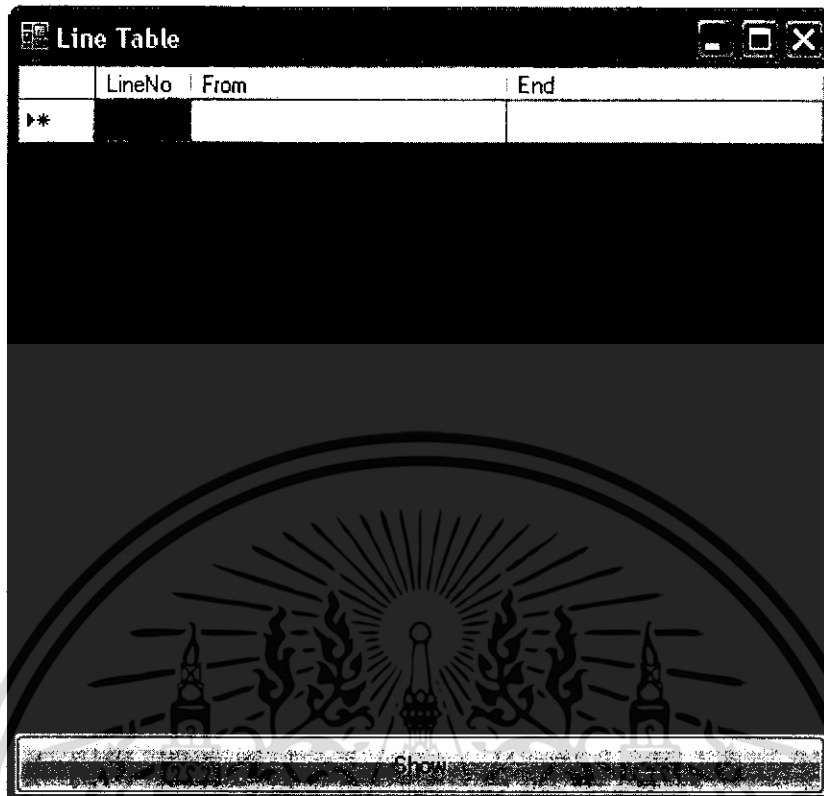

รูปที่ 3.23 หน้าต่างแสดงรายการวัตถุที่ได้จำลอง

รูปที่ 3.24 หน้าต่างพื้นที่ว่างสำหรับออกแบบเครือข่าย

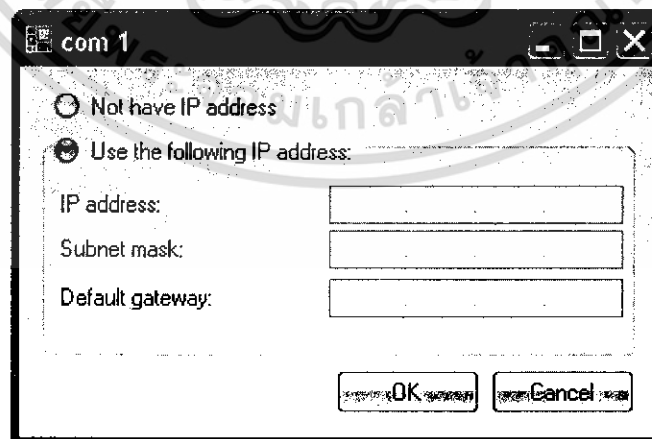
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3.25 หน้าต่างแสดงการเชื่อมโยงแบบตาราง

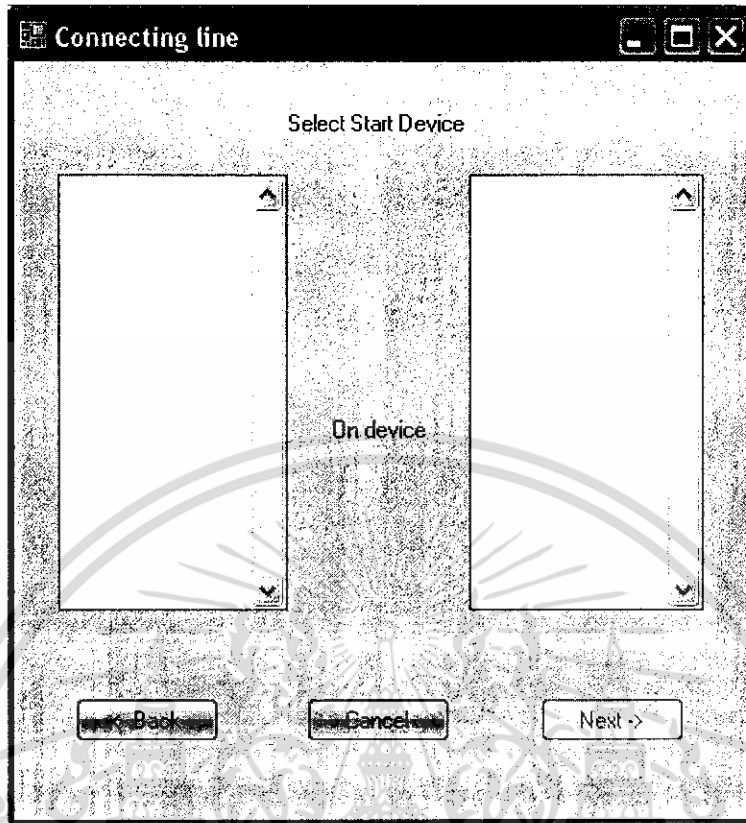

รูปที่ 3.26 หน้าต่างสำหรับการลบการเชื่อมโยง

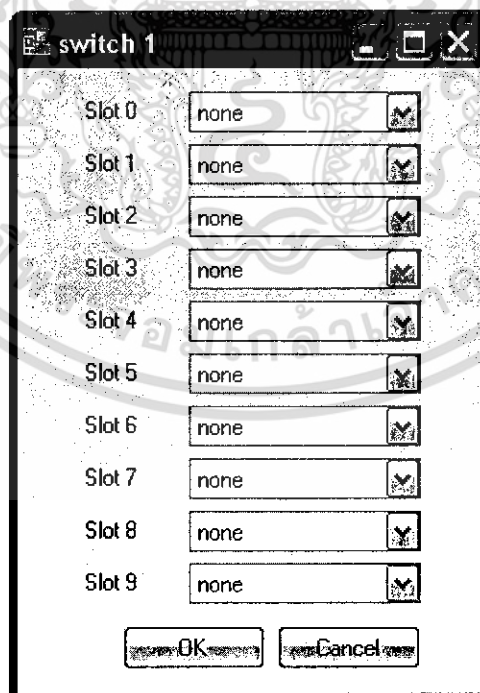

รูปที่ 3.27 หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าให้กับเครื่องคอมพิวเตอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

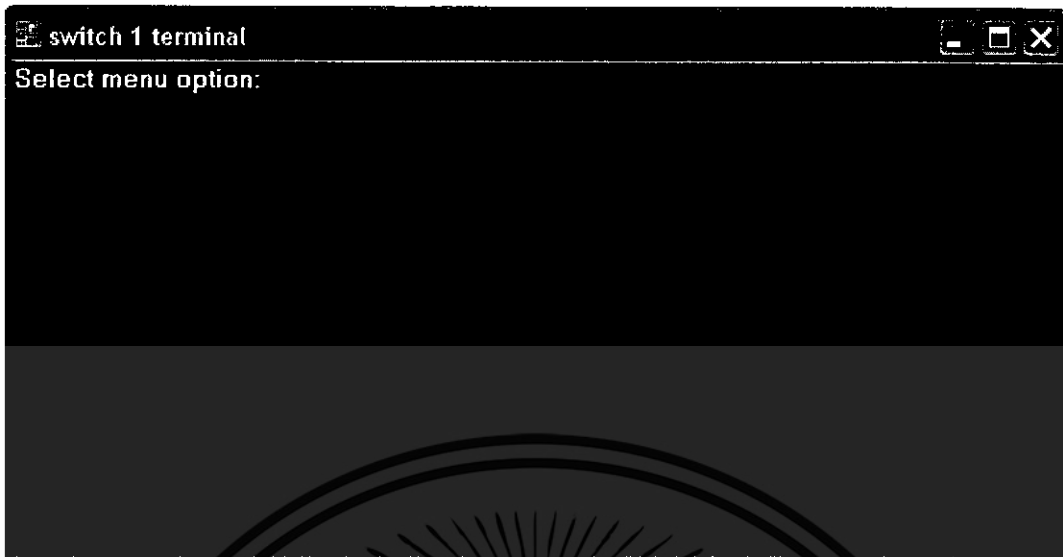

รูปที่ 3.28 หน้าต่างสำหรับการสร้างการเชื่อมโยง

รูปที่ 3.29 หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าสล็อต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3.30 หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าอุปกรณ์สวิทช์ชั้นที่ 3

รูปที่ 3.31 หน้าต่างสำหรับการตั้งค่าเครื่องคอมพิวเตอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

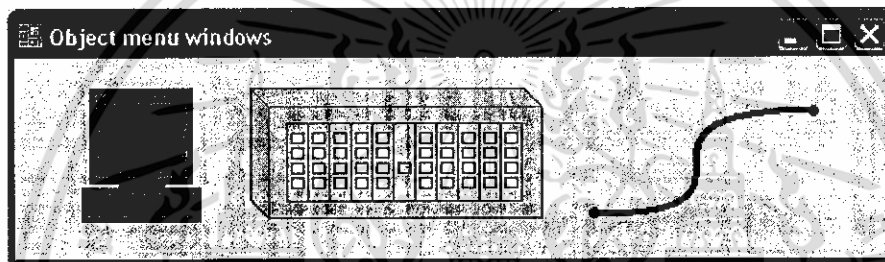
ผลการทดลอง

4.1 ผลการทดลองติดตั้งเครือข่ายจำลอง

ผู้ใช้งานจะต้องทำการเลือกอุปกรณ์และวางในตำแหน่งต่าง ๆ เองทุกครั้งที่ใช้โปรแกรม

4.1.1 ทดลองเลือกอุปกรณ์ต่างๆ และผลที่ได้

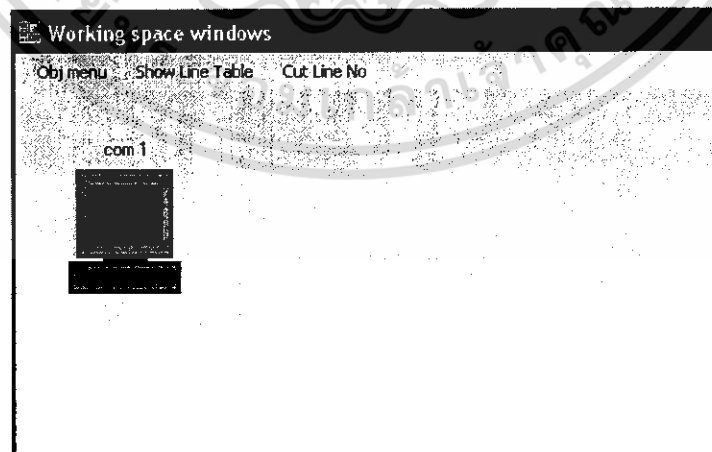
ผู้ใช้งานทำการเลือกอุปกรณ์จากหน้าต่างอุปกรณ์ แล้วอุปกรณ์ที่เลือกจะปรากฏบนหน้าต่างพื้นที่ว่างสำหรับจัดวางอุปกรณ์ต่าง ๆ

รูปที่ 4.1 หน้าต่างอุปกรณ์ต่างๆ

4.1.1.1 การวางอุปกรณ์เครื่องคอมพิวเตอร์

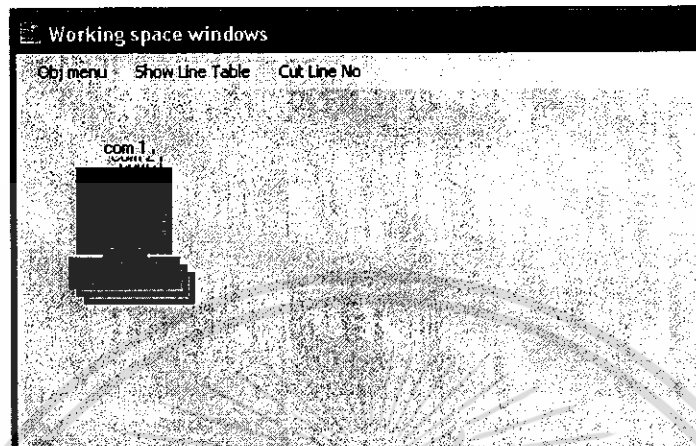
ผู้ใช้งานทำการเลือกอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ด้วยการกดติดต่อกัน 2 ครั้งผลที่ได้เป็นดังรูปที่ 4.2 จะเห็นได้ว่ารูปเครื่องคอมพิวเตอร์ปรากฏบนพื้นที่ว่าง 1 เครื่อง พร้อมชื่อด้านบน

รูปที่ 4.2 หน้าต่างของพื้นที่ว่างสำหรับจัดวางอุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อเลือกอุปกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

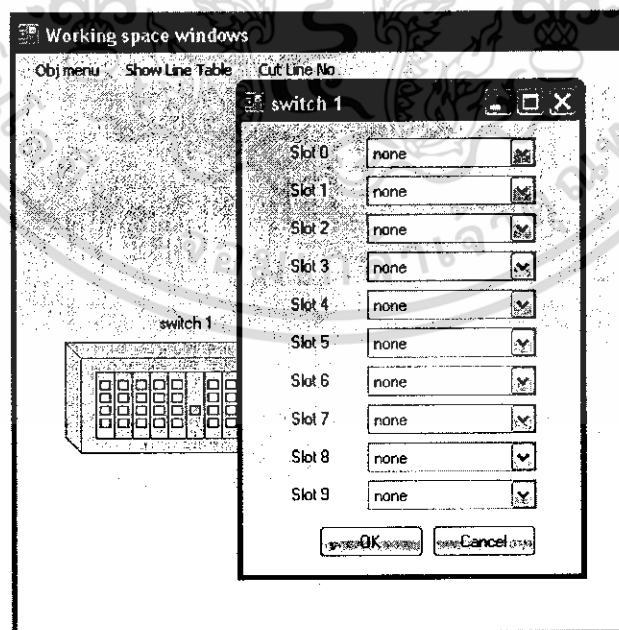
จากนั้นทำการกดติดต่อกันอีก 2 ครั้ง 2 รอบ ผลที่ได้ก็คล้ายครั้งแรกแต่เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏจะแสดงอยู่ด้านล่างของเครื่องก่อนหน้าในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกันดังรูปที่ 4.3

รูปที่ 4.3 หน้าต่างของพื้นที่ว่างสำหรับจัดวางอุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อเลือกอุปกรณ์มา 3 ชิ้น

4.1.1.2 การวางอุปกรณ์เครื่องสวิตช์

ผู้ใช้ทำการเลือกอุปกรณ์สวิตช์ด้วยการกดติดต่อกัน 2 ครั้งผลที่ได้จะปรากฏรูปเครื่องสวิตช์บนพื้นที่ว่าง 1 เครื่องพร้อมชื่อด้านบนและยังมีหน้าต่างปรากฏเพิ่มหนึ่งหน้าต่าง โดยหน้าต่างที่ปรากฏนี้แสดงถึงตำแหน่งช่องและจำนวนในช่องนั้น ๆ เพื่อทำการตั้งค่าตั้งต้นให้กับสวิตช์นั้น ๆ ดังรูปที่ 4.4

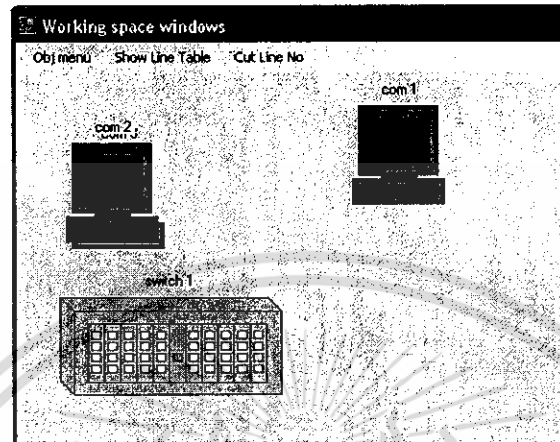

รูปที่ 4.4 หน้าต่างของพื้นที่ว่างสำหรับจัดวางอุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อเลือกอุปกรณ์สวิตช์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2 การจัดตำแหน่งอุปกรณ์ต่าง ๆ และผลที่ได้

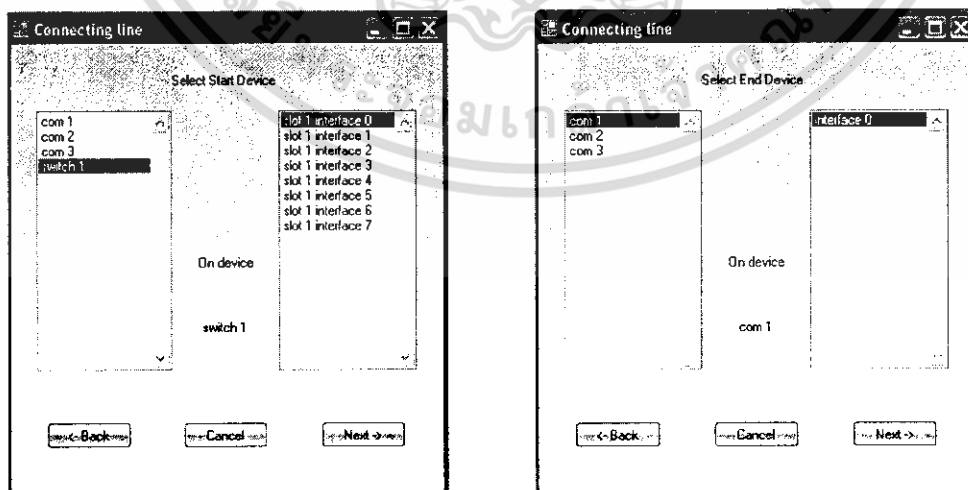
ผู้ใช้จะทำการกดค้างที่ตัวอุปกรณ์ที่ต้องการจัดตำแหน่งแล้วลากไปวาง ณ ตำแหน่งที่ต้องการ ได้ผลดังรูปที่ 4.5

รูปที่ 4.5 หน้าต่างเมื่อจัดวางอุปกรณ์ในตำแหน่งต่าง ๆ

4.1.3 การเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ และผลที่ได้

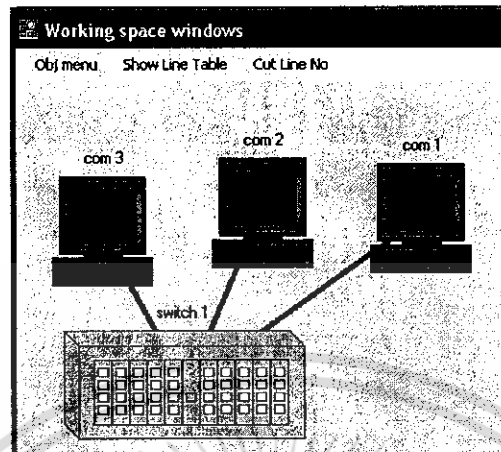
ผู้ใช้จะทำการสร้างการเชื่อมโยงได้โดยการกดติดต่อกัน 2 ครั้งบนรูปสายไฟสีแดงที่หน้าต่างแสดงอุปกรณ์จากนั้นหน้าต่างแสดงการเชื่อมโยงจะปรากฏขึ้นมาดังรูปแล้วจึงทำการเลือกอุปกรณ์ที่มีอยู่ในรายการทางด้านซ้ายจะทำให้รายการทางด้านขวาแสดงรายการของอินเทอร์เฟซที่สามารถทำการเชื่อมโยงได้ปรากฏขึ้นมาทำการเลือกอีกครั้งเพื่อเป็นการกำหนดจุดเริ่มต้นการเชื่อมโยงจากนั้นหน้าต่างแสดงการเชื่อมโยงจะเปลี่ยนหน้าเพื่อให้เริ่มกำหนดปลายทางการเชื่อมโยงด้วยวิธีที่คล้ายกันกับการกำหนดจุดเริ่มต้นดังรูปที่ 4.6

รูปที่ 4.6 หน้าต่างเมื่อทำการเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลที่ได้จากการเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ดังรูปที่ 4.7

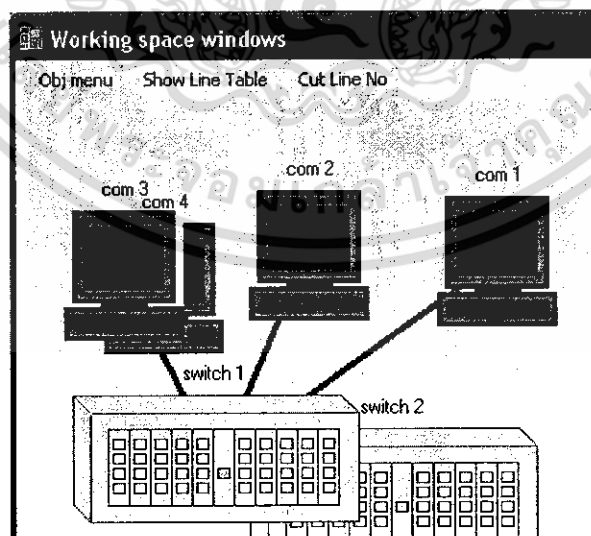
รูปที่ 4.7 หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ

4.1.4 การปรับเปลี่ยนแก้ไขอุปกรณ์ที่ได้ติดตั้ง

เมื่อผู้ใช้ต้องการเพิ่มเติมหรือปรับเปลี่ยนอุปกรณ์ต่าง ๆ สามารถทำได้ตลอดเวลาด้วยวิธีเดียวกันกับการเลือกใช้อุปกรณ์

4.1.4.1 การเพิ่มอุปกรณ์

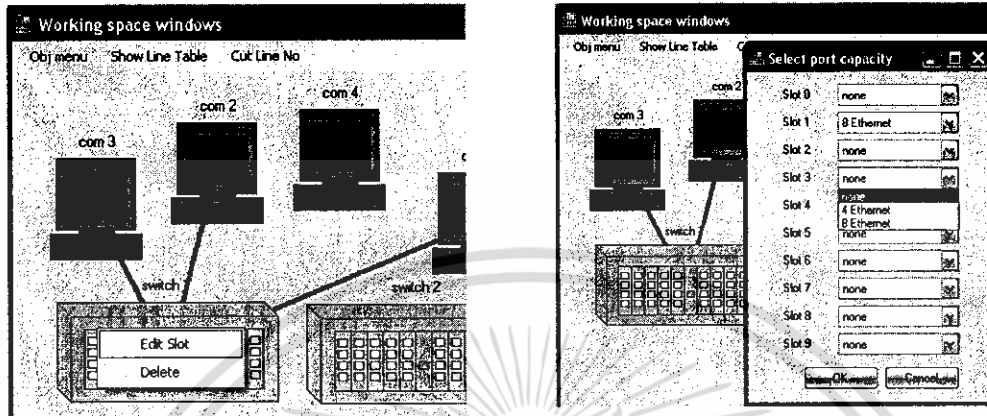
อุปกรณ์เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องสวิตช์ สามารถเพิ่มเข้าไปได้โดยไม่ทำให้อุปกรณ์อื่นเกิดการเปลี่ยนแปลงดังรูปที่ 4.8

รูปที่ 4.8 หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเพิ่มสวิตช์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

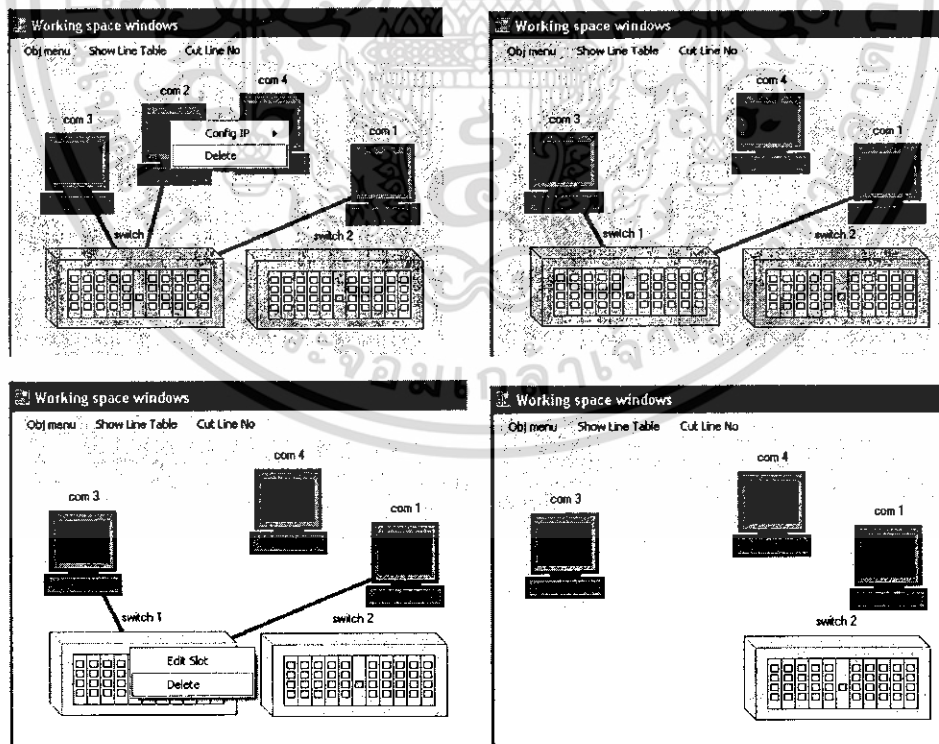
และการเพิ่มจำนวนช่องเสียบในเครื่องสวิตช์จะสามารถทำได้โดยการกดเมาส์ขวามบนเครื่องสวิตช์ที่ต้องการจะเพิ่มจำนวน รูปที่ 4.9 หน้าต่างที่แสดงถึงช่องเสียบต่าง ๆ จะปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมค่าของจำนวนช่องเสียบที่เป็นของสวิตช์นั้น ๆ

รูปที่ 4.9 หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเพิ่มจำนวนช่องเสียบในสวิตช์

4.1.4.2 การลบออก

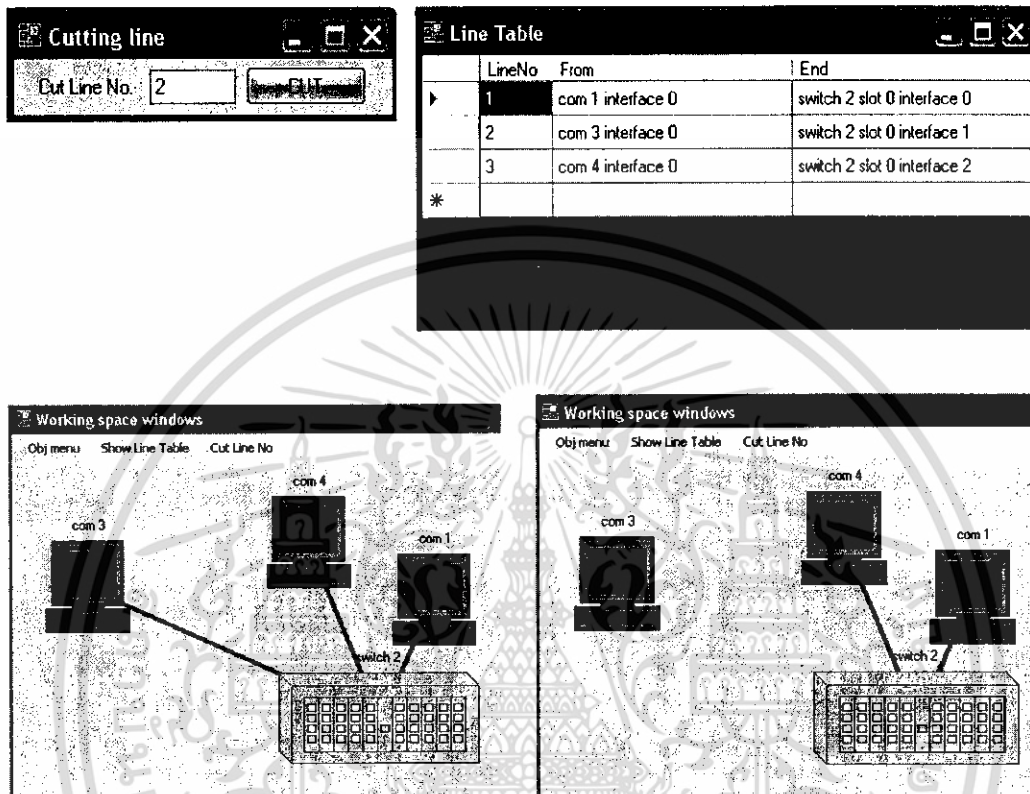
อุปกรณ์ทั้ง 2 สามารถเอาออกได้โดยง่ายด้วยการกดเมาส์ขวาแล้วเลือก delete ที่อุปกรณ์นั้น แล้วอุปกรณ์นั้นจะหายไปพร้อมทั้งการเชื่อมโยงนั้น ๆ ที่เคยเชื่อมอยู่ก็จะหายไปอีกด้วย

รูปที่ 4.10 หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการลบอุปกรณ์ต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

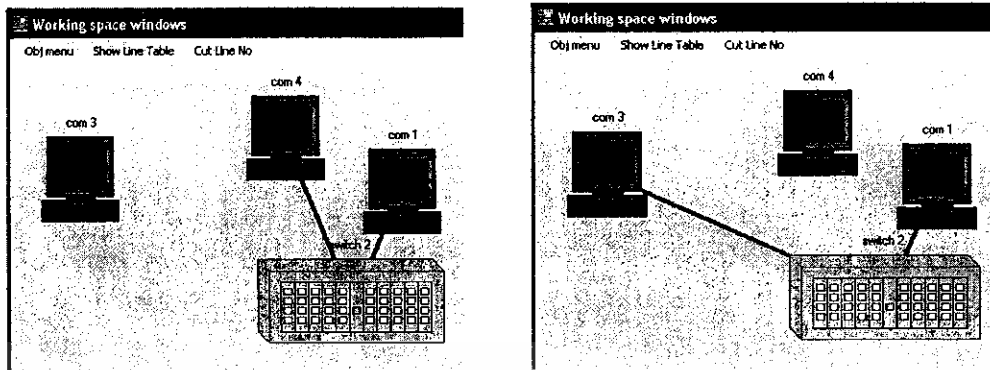
หรือการลบการเชื่อมโยงออกก็ด้วยการเปิดหน้าต่างลบการเชื่อมโยงขึ้นมาและใส่หมายเลขของการเชื่อมโยงที่ต้องการลบแล้วกดปุ่มลบ โดยหมายเลขการเชื่อมโยงสามารถตรวจสอบได้จากหน้าต่างแสดงการเชื่อมโยงดังรูปที่ 4.11

รูปที่ 4.11 หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการลบการเชื่อมโยง

4.1.5 การเปลี่ยนการเชื่อมโยง

การเปลี่ยนการเชื่อมโยงนั้นจะทำคล้ายกับการสร้างการเชื่อมโยงใหม่โดยการกดติดต่อกัน 2 ครั้ง บนสายไฟสีแดงหน้าต่างการเชื่อมโยงจะปรากฏขึ้นมา อินเตอร์เฟซที่มีการเชื่อมโยงอยู่แล้วจะมีสัญลักษณ์ระบุให้ดูแตกต่างกับอินเตอร์เฟซอื่น การเปลี่ยนแปลงการเชื่อมโยงนั้นคือการเลือกอินเตอร์เฟซนั้น ๆ โดยไม่สนใจสัญลักษณ์ที่ระบุ ทำให้การเชื่อมโยงจะถูกลบออกไปจากเครือข่าย ดังรูปที่ 4.12

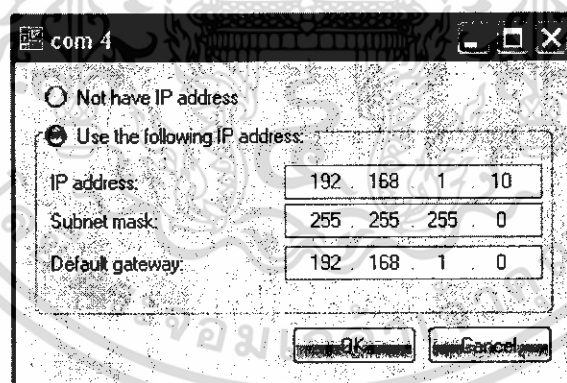
รูปที่ 4.12 หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการเปลี่ยนการเชื่อมโยง

4.2 การตั้งค่าให้กับอุปกรณ์

ผู้ใช้สามารถตั้งค่าได้โดยง่ายและเห็นภาพของการทำงานจริงได้ด้วยการพยายามสร้างลักษณะของการตั้งค่าให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

4.2.1 การตั้งค่าให้กับเครื่องคอมพิวเตอร์

สามารถทำได้ด้วยการกดเมาส์ขวาแล้วเลือกการตั้งค่าจากนั้นจะมีหน้าต่างใหม่ปรากฏขึ้นมาเพื่อให้ใส่ค่าไอพีประจำเครื่องและค่าต่าง ๆ ดังรูปที่ 4.13

รูปที่ 4.13 หน้าต่างแสดงผลเมื่อเลือกการตั้งค่าให้เครื่องคอมพิวเตอร์

4.2.2 การตั้งค่าให้กับเครื่องสวิตช์

การตั้งค่าให้กับสวิตช์ต้องเริ่มจากการสร้างเครือข่ายท้องถิ่นเสมือนเพื่อกำหนดอินเตอร์เฟซให้กับอุปกรณ์สวิตช์จากนั้นเมื่อมีอินเตอร์เฟซต่าง ๆ อุปกรณ์ก็จะสามารถระบุเส้นทางการเชื่อมต่อได้ด้วยการกำหนดค่าตารางเส้นทางให้กับสวิตช์นั้น ๆ ดังรูปที่ 4.14 การเชื่อมโยงจะถูกต้องหรือไม่จะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ใช้ที่จะสามารถกำหนดตารางเส้นทางนี้ได้ดีแค่ไหน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

```

switch 2 terminal
Select menu option: bridge vlan summary
VLAN ID   Name
-----
1         Default
Select menu option: bridge vlan detail
Select VLAN ID (1) [1]: 1

VLAN ID: 1      NAME: Default

Slot  Untagged Member Ports  Tagged Member Ports
-----
0     0,1,2,3

Select menu option: |

```

รูปที่ 4.14 หน้าต่างแสดงผลเมื่อทำการตั้งค่าให้กับสวิตช์

คำสั่งที่สามารถใช้ได้ หน้าต่างป้อนคำสั่งของสวิตช์ชั้นที่ 3

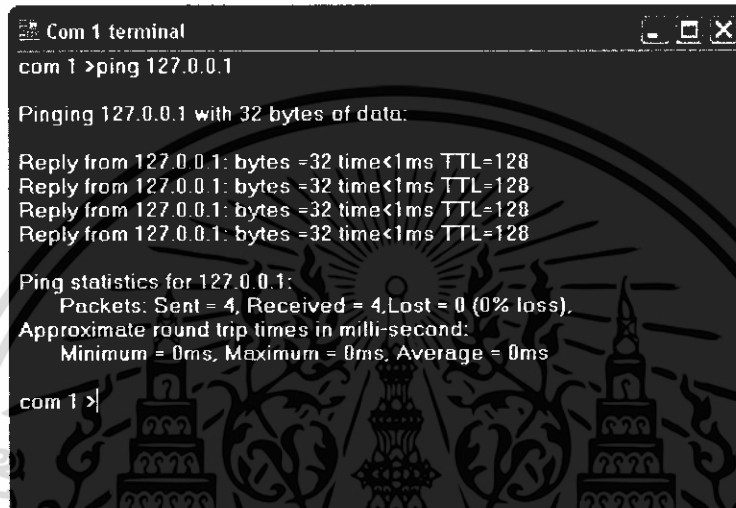
- bridge vlan create ใช้เพื่อสร้างเครือข่ายเสมือน
- bridge vlan modify name ใช้เพื่อเปลี่ยนชื่อของเครือข่ายเสมือน
- bridge vlan delete ใช้เพื่อลบเครือข่ายเสมือนที่สร้างขึ้น
- bridge vlan summary ใช้เพื่อสั่งให้แสดงเครือข่ายเสมือนทั้งหมด
- bridge vlan detail ใช้เพื่อแสดงข้อมูลในเครือข่ายเสมือน
- bridge vlan modify addPort ใช้เพื่อเพิ่มสมาชิกเข้าสู่เครือข่ายเสมือน
- bridge vlan modify removePort ใช้เพื่อลบสมาชิกที่อยู่ในเครือข่ายเสมือน
- protocol ip interface create ใช้เพื่อสร้างช่องทางการติดต่อในเครือข่าย
- protocol ip interface summary ใช้เพื่อแสดงช่องทางการติดต่อในเครือข่ายที่มีอยู่
- protocol ip interface modify ใช้เพื่อแก้ไขช่องทางการติดต่อในเครือข่าย
- protocol ip interface delete ใช้เพื่อลบช่องทางการติดต่อในเครือข่าย
- protocol ip route static ใช้เพื่อเพิ่มเส้นทางลงในตารางเส้นทาง
- protocol ip route summary ใช้เพื่อสั่งให้แสดงตารางเส้นทาง
- protocol ip route remove ใช้เพื่อลบเส้นทางที่ไม่ต้องการ
- protocol ip route default ใช้เพื่อกำหนดเส้นทางสำรองเมื่อระบุเส้นทางไม่ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 การทดสอบการติดต่อว่าถูกต้องหรือไม่

จะทดสอบด้วยการใช้คำสั่งส่งข้อความที่ตรวจสอบสถานะปลายทาง (PING) ว่าผลที่ได้รับแสดงถึงอะไร

4.3.1 การส่งข้อความที่ตรวจสอบสถานะปลายทางในเครือข่ายที่ถูกต้อง


```

Com 1 terminal
com 1 >ping 127.0.0.1

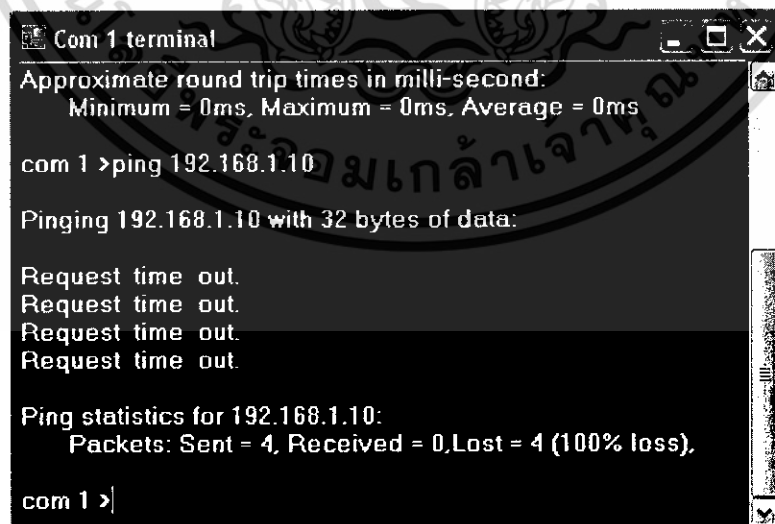
Pinging 127.0.0.1 with 32 bytes of data:

Reply from 127.0.0.1: bytes =32 time<1ms TTL=128
Reply from 127.0.0.1: bytes =32 time<1ms TTL=128
Reply from 127.0.0.1: bytes =32 time<1ms TTL=128
Reply from 127.0.0.1: bytes =32 time<1ms TTL=128

Ping statistics for 127.0.0.1:
    Packets: Sent = 4, Received = 4, Lost = 0 (0% loss),
    Approximate round trip times in milli-second:
        Minimum = 0ms, Maximum = 0ms, Average = 0ms
com 1 >|
  
```

รูปที่ 4.15 หน้าต่างแสดงผลจากเครือข่ายที่ถูกต้อง

4.3.2 การส่งข้อความที่ตรวจสอบสถานะปลายทางในเครือข่ายที่ถูกตัดการติดต่อ


```

Com 1 terminal
Approximate round trip times in milli-second:
    Minimum = 0ms, Maximum = 0ms, Average = 0ms
com 1 >ping 192.168.1.10

Pinging 192.168.1.10 with 32 bytes of data:

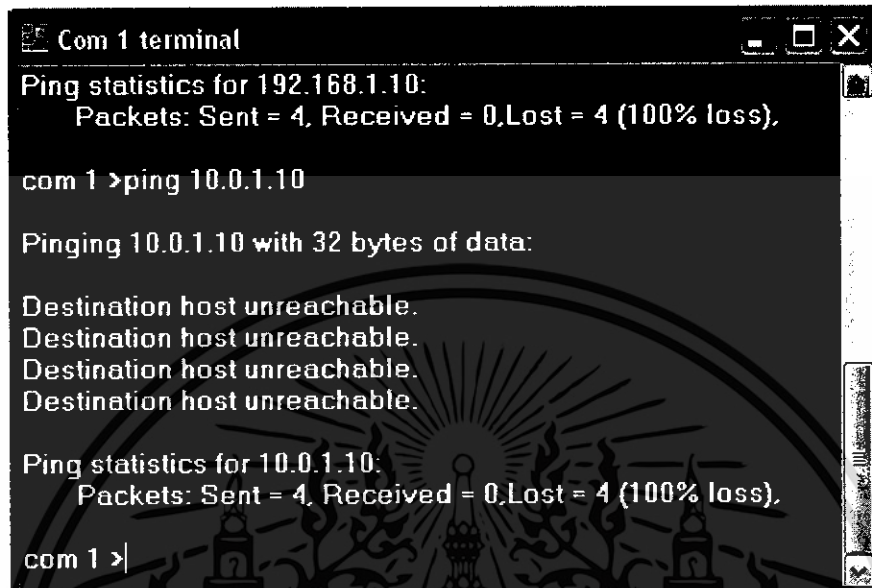
Request time out.
Request time out.
Request time out.
Request time out.

Ping statistics for 192.168.1.10:
    Packets: Sent = 4, Received = 0, Lost = 4 (100% loss),
com 1 >|
  
```

รูปที่ 4.16 หน้าต่างแสดงผลจากเครือข่ายที่ถูกตัดการติดต่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.3 การส่งข้อความที่ตรวจสอบสถานะปลายทางในเครือข่ายที่อาจจะมีการตั้งค่าได้ไม่ถูกต้อง


```

Com 1 terminal
Ping statistics for 192.168.1.10:
  Packets: Sent = 4, Received = 0, Lost = 4 (100% loss),

com 1 >ping 10.0.1.10

Pinging 10.0.1.10 with 32 bytes of data:

Destination host unreachable.
Destination host unreachable.
Destination host unreachable.
Destination host unreachable.

Ping statistics for 10.0.1.10:
  Packets: Sent = 4, Received = 0, Lost = 4 (100% loss),

com 1 >

```

รูปที่ 4.17 หน้าต่างแสดงผลจากเครือข่ายที่ตั้งค่าไม่ถูกต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุป

5.1 สรุปการทำงาน

โปรแกรมนี้สามารถจำลองเครือข่ายที่ประกอบขึ้นจากเครื่องคอมพิวเตอร์และสวิตช์ชั้นที่ 3 โดยมีการเชื่อมโยงด้วยสายรูปแบบเดียวกัน การออกแบบเครือข่ายจะสามารถทำได้โดยใช้หน้าต่างพื้นที่ว่างในการวางและเรียงอุปกรณ์ต่าง ๆ และทำการตั้งค่าโดยการกำหนดหมายเลขไอพีและการแบ่งเครือข่ายเสมือนที่อุปกรณ์สวิตช์ชั้นที่ 3 แล้วตรวจสอบได้ว่าเครือข่ายที่สร้างขึ้นจะสามารถทำงานได้หรือไม่ด้วยการใช้คำสั่งตรวจสอบ

จากการศึกษาและพัฒนาโครงการนี้ทำให้มีทักษะในเรื่องการเขียนโปรแกรมเวอร์ชันเบสิกคอตเน็ต (VB.net) เพิ่มขึ้นและทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอุปกรณ์สวิตช์ชั้นที่ 3 ที่ได้นำมาจำลอง และโครงการนี้จะสามารถช่วยให้พัฒนาทักษะการแบ่งเครือข่ายเสมือนได้

5.2 ปัญหาที่เกิดขึ้นและข้อจำกัดของโครงการ

- เนื่องจากการเก็บข้อมูลที่เก็บอยู่ในลักษณะของตัวแปรและเก็บซ้อนกัน ทำให้การเรียกใช้ข้อมูลเกิดความซับซ้อนเนื่องจากต้องผ่านหลายชั้นข้อมูล การวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นก็กระทำได้ยาก
- การนำโปรแกรมไปใช้ยังเครื่องที่ไม่มี การลงโปรแกรม .net มาก่อน โปรแกรมที่เขียนขึ้น จะไม่สามารถทำได้เนื่องจากขาดข้อมูลสำคัญในการประมวลผลการแก้ไขปัญหาก็จะทำการแนบโปรแกรมพื้นฐานไปพร้อมกันและแนะนำให้ทำการติดตั้งโปรแกรมพื้นฐานนี้ก่อน
- ผู้ใช้จำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐาน ในการตั้งค่าเครือข่ายด้วยเพื่อความถูกต้องในการใช้คำสั่งและทำงาน

5.3 แนวทางการพัฒนา

โปรแกรมนี้ยังสามารถพัฒนาต่อได้อีก เช่น การเพิ่มอุปกรณ์เพื่อให้สามารถจำลองเครือข่ายที่มีความหลากหลายได้ เพิ่มความสามารถในการบันทึกข้อมูลเครือข่ายที่สร้างขึ้นให้สามารถเก็บไว้เรียกใช้ภายหลังได้ และทำให้เครือข่ายที่จำลองสมจริงมากขึ้นด้วยการสร้างเส้นทางโดยอัตโนมัติ

บรรณานุกรม

3Com Corporation. 3Com Switch 4005 Software Configuration Guide. Release 1.0 year 2001.

กิตติศักดิ์ จีรวรรณกุล. ทำความรู้จักกับ VLAN. ThaiCERT: Thai Computer Emergency Response

Team .<http://www.thaicert.nectec.or.th/paper/basic/vlan.php>

พร้อมเลิศ หล่อวิจิตร . 2549 . คู่มือเรียน Visual Basic 2005 . กรุงเทพฯ : โปรวิชั่น

พิรพร หมุนสนธิ. ดนักร ขงประพัฒน์. วันวิสาข วิชา.2549.คัมภีร์ Visual Basic 2005. กรุงเทพฯ :

KTP

ชำนาญ เพี้ยผิว และ อนุชา กล้าผจญ "โปรแกรมจำลองการทำงานเราเตอร์"

ปริญญาานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง 2545

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

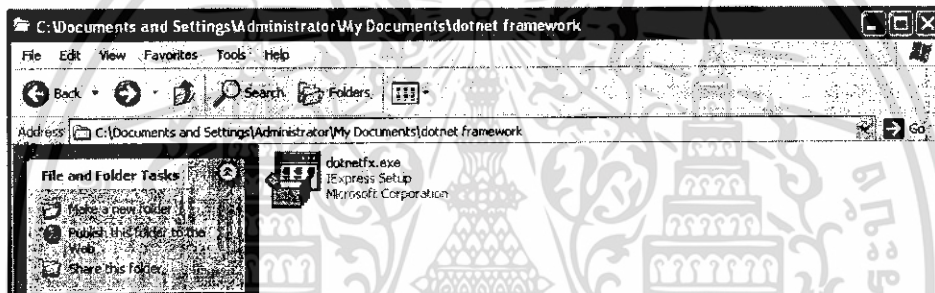
ภาคผนวก

การติดตั้งโปรแกรม

ในการใช้งาน โปรแกรมในเครื่องที่มีการลง โปรแกรมพื้นฐานของคอตเน็ต (.net framework) ไว้แล้วจะสามารถใช้งาน โปรแกรมได้โดยโดยการเรียก โปรแกรม Project00.exe ให้ทำงาน แต่ถ้าไม่ได้มี โปรแกรมพื้นฐานของคอตเน็ตอยู่ในเครื่องที่ใช้งาน ก็จำเป็นที่จะต้องลง โปรแกรมพื้นฐานของคอตเน็ตก่อน

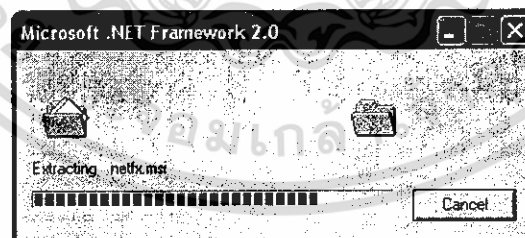
ขั้นตอนการลงโปรแกรมพื้นฐานคอตเน็ต

1. ค้นหาโปรแกรมพื้นฐานคอตเน็ตที่จะติดตั้ง (ใน cd จะเป็นรุ่น 2.0)

รูปที่ 5.1 หน้าต่างแสดง โปรแกรมที่จะติดตั้ง

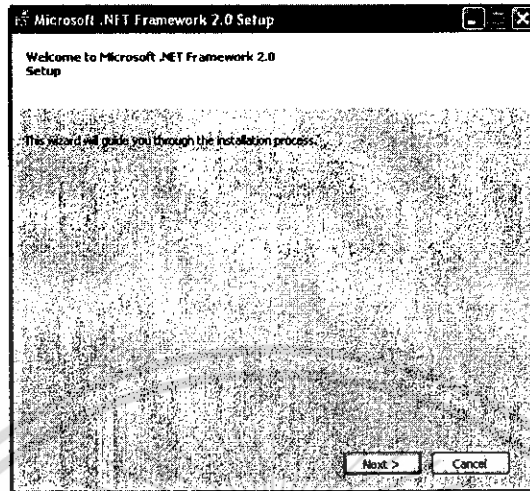
2. สั่งให้โปรแกรมติดตั้งทำงาน (เป็นการแตก โปรแกรมลงในเครื่องเพื่อติดตั้งโปรแกรม)

รูปที่ 5.2 หน้าต่างแสดงการเตรียมการติดตั้ง

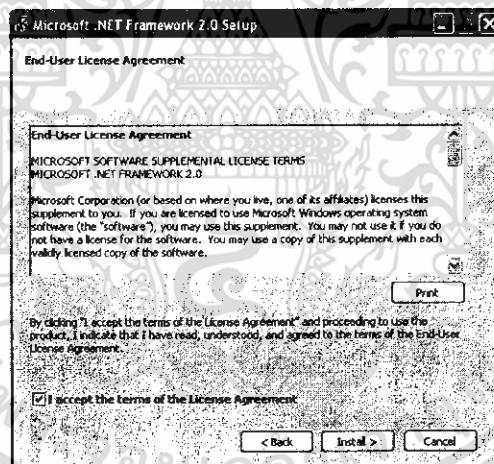
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. เริ่มกระบวนการติดตั้ง

รูปที่ 5.3 หน้าต่างยืนยันการติดตั้ง

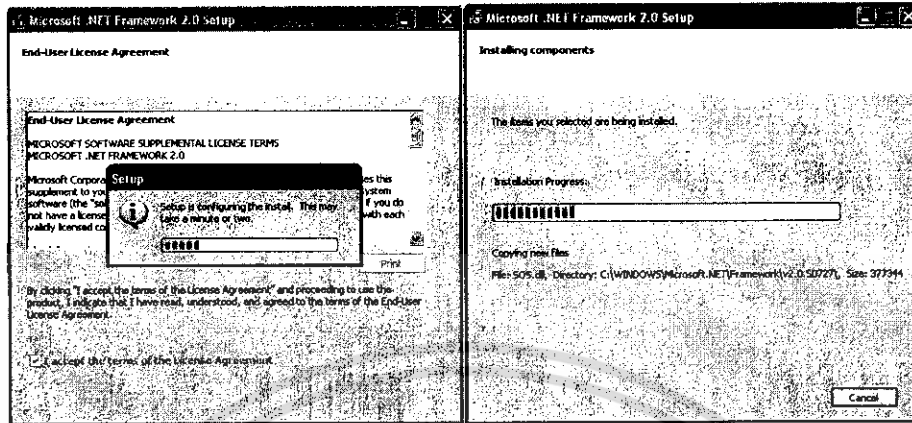
4. ขอมรับข้อตกลงเพื่อทำการติดตั้ง

รูปที่ 5.4 หน้าต่างแสดงความยินยอมในข้อตกลงก่อนติดตั้ง

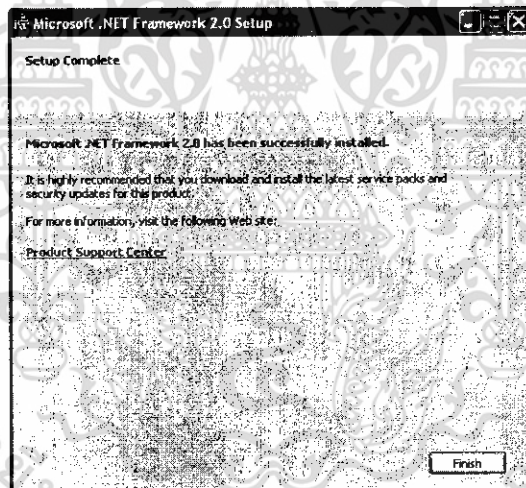
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. โปรแกรมทำการติดตั้งอัตโนมัติ

รูปที่ 5.5 หน้าต่างโปรแกรมเริ่มทำการติดตั้ง

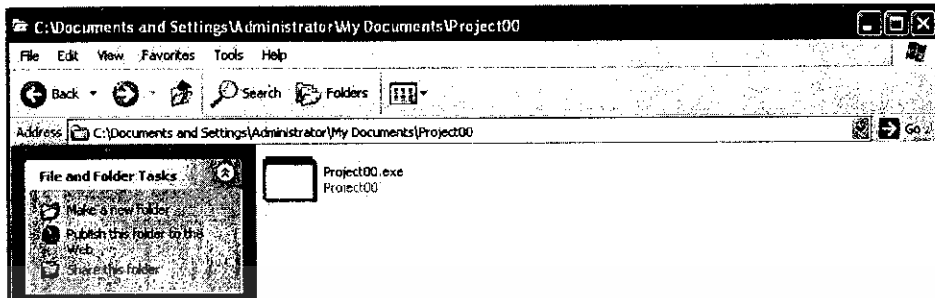
6. โปรแกรมติดตั้งเสร็จสิ้นจบการติดตั้ง

รูปที่ 5.6 หน้าต่างแสดงโปรแกรมติดตั้งเสร็จสิ้น

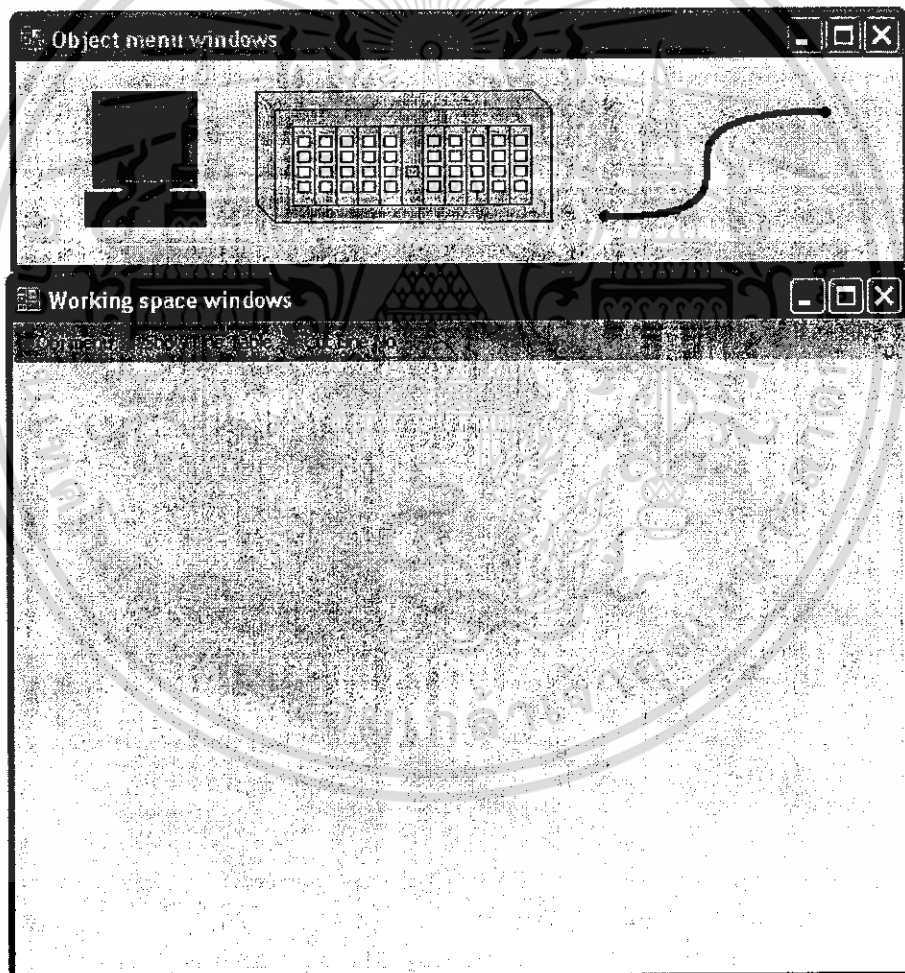
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ทดลองเรียกใช้โปรแกรม Project00.exe

รูปที่ 5.7 หน้าต่างแสดงการทดลองเรียกใช้โปรแกรมที่พัฒนา

8. โปรแกรม Project00.exe

รูปที่ 5.8 หน้าต่างแสดงผลการทดลองเรียกใช้โปรแกรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้